

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 12/2020

Cena \$ 2.50

DECEMBER 2020

Panna Maria Vítězná

Kostel Panny Marie Vítězné s přílehlým klášterem bosých karmelitánů se nachází v Praze pod Petřínem na Malé Straně. Proslul soškou Pražského Jezulátka, díky které je často přezdívan U Pražského Jezulátka.

Původně to byl pozdně renesanční luteránský kostel Nejsvětější Trojice od Giovannioho Maria Filippiho z let 1611–1613. Po bitvě na Bílé hoře jej získal řád bosých karmelitánů, který jej roku 1625 na přání císaře Ferdinanda II. zasvětil Panně Marii Vítězné. V letech 1625–1644 proběhla rozsáhlá raně barokní adaptace celého kostela. Mariánské patrocinium bylo zvoleno s ohledem na milostný obraz Panny Marie Vítězné ze Štěnovic, jehož zázračné moci bylo připisováno vítězství katolického vojska v bělohorské bitvě. Jeho barokní kopie se dodnes nachází ve vrcholovém oblouku hlavního oltáře.

V článku „Bitva na bílé hoře“ v minulém čísle byla krátká zmínka o mnichu Dominikovi, který před bitvou povzbuzoval katolické vojáky k boji. Česká televize 3. listopadu 2020 přinesla dokument „Bílá hora“ (záznam na www.ceskatelevize.cz), kde představuje tohoto mnicha jako bosého karmelitána Dominika od Ježíše a Marie, který se svým kolegou Petrem od Matky Boží byli posláni tehdejší papežem Pavlem V. na žádost císaře, aby „dodávali odvahy katolickému vojsku, aby dobře hájilo věc Páně proti kacířským rebelům a modlitbou a radou přinášeli Boží pomoc vojsku. Dominik měl pověst svatého muže zázračných schopností.“ (Svědectví o těchto událostech dopodrobna podává ve svých zápiscích otec Petr.)

Již v roce 1618 se dověděli tito řeholníci o rebelii v Českém království a kacířích, kteří z okna pražského hradu vyhodili české místodržící, ale ti na přímluvu Panny Marie byli zázračně zachráněni. Na votivním obraze Viléma Slavaty z Chlumu a Košumberka nazývaném Zázračné zachránění českých místodržících, který je dnes v předpokoji na státním hradu a zámku v Jindřichově Hradci, je znázorněno, jak andělé chytají do plachet (podobně jako dnes hasiči) místodržící Viléma Slavatu a Jaroslava Bořitu z Martinic a sekretáře Filipa Fabricia a snášejí je na zem. Byli tenkrát vyhozeni z výšky bezmála 20 metrů a kromě několika potlučenin se nikomu nic nestalo.

Po vypuknutí bojů třicetileté války byl Dominik vyslán z Říma s posvěceným mečem na pomoc katolíkům. Do Čech přišel s ligistickou armádou bavorského vévody Maximiliána I., s nímž měl přátelský vztah a byl dokonce jeho zpovědníkem. Při postupu na

Prahu se dostali do Štěnovic u Plzně. V přízemí jednoho domu našel P. Dominik mezi zbytky rozlámáního nábytku několik obrazů svatých. Jeho pozornost upoutal zohavený výjev představující adoraci Páně, klanění Panny Marie a sv. Josefa novorozenému Jezulátku. S výjimkou malého Ježíška byly všem zobrazeným postavám vypichnuty oči. P. Pavel o tom píše: „Náš otec (Dominik) pocítil takovou bolest, jako kdyby mu kopí probodlo srdce a byl zraněn ve svých citech, že učinil požehnanému Bohu slib, že chce s veškerou horlivostí uctivat jeho přecvatou Matku v onom obraze kvůli té urážce, kterou ji způsobili rouhačti kacíři. Tu se mu dostalo od Pána osvětlení, ve kterém jasně viděl budoucí vítězství. - *V uchvácení své mysli viděl Dominik nesčíslné množství andělů v lidské podobě s jiskřící zbrojí, jak se šikují do sledů a řad a staví se do čela vojsk našich bojovníků. Byli zároveň strašliví i krásní a kryli svou neporazitelnou ochranou císařova i říšská vojska. Ti andělé pobili lidskou vítěznou rukou několik tisíc kacířů. Pak se navrátili do ráje ponechávající slávu lidem.* - Potom mi řekl: Tento obraz má učinit velké věci a má být v úctě oslavován po celém světě. Otec Dominik ve svém vytržení zkrásněl, jako by se v nebi laskal s Hospodínem.“

Zneuctěný obraz ukazoval Dominik generálům a vojákům jako projev obrazoborectví kalvinů, kteří zvláště brojili proti obrazům a sochám svatých. Ponoukal katolické velitele, aby táhli nejkratší cestou na Prahu.

8. listopadu 1620 dospěla vojska ku Praze. Na Bílé hoře byly utábořené šiky protestantských Stavů, kterých podle dnešních odhadů bylo asi 20 tisíc, pod kopcem byla vojska katolická. Armáda Ligy čítala asi 12 tisíc, císařská armáda kolem 14 tisíc. Stavové váhali s útokem, tak se císařsko-ligistické armádě podařilo přejít po jediném mostě přes Litovecký potok, který byl přirozenou překážkou.

Tři hodiny se katolíci řadili pod Bílou horou a situace se pro ně zdála být bezvýchodná. Stavové byli ve výhodné pozici na návrší asi 50 metrů výše. Kolem poledne přišlo něco nečekaného. Mezi vojevůdce vstoupil otec Dominik. Podněcoval vojenskou radu a říkal jim, že ta věc je věcí Boží a že jim může slíbit jistotu vítězství. Protože může-li pravá víra přenášet hory, může tak snadno učinit rovinou tu horu, která je zadržuje od svedení bitvy a hlasem plným obrovského nadšení uzavřel, že se to musí udělat ve jménu Božím a ve jménu převaté Panny Marie. Na ta slova generál Bukvoj zavelel k útoku.

Horou otfásl pokřik a na jejich svazích volaly tisíce hlasů: „Sancta Maria.“ První útok katolické jízdy i pěchoty byl stavovskými oddily odražen a začali křičet: „Victoria!“ Tehdy otec Dominik nasedl na koně a zaníceně volal: „Bože zástupů, povstaň a sud' svou věc a spolu s ní věc své Matky.“ Z kříže a Madony, kterou měl neustále na prsou, byly metány ohnivé paprsky směrem k nepřítelům a naháněly jim děs a hrůzu. Tu rázně zasáhla síla katolické armády v podobě italských jezdců a polských kozáků. Vojáci katolické ligy rozdrtili tzv. Moravský pluk u zdi obory kolem letohrádku Hvězda. Uherské protestantské šiky ve strachu uprchly. - Bitva trvala asi 2 hodiny a podle současných střízlivých odhadů si vyžádala asi 500 obětí na katolické straně a asi 700 na straně stavů.

Dominik od Ježíše a Marie při svém následném pobytu ve Vídni získal od císaře Ferdinanda II. svolení pro založení kláštera řádu bosých karmelitánů ve Vídni a v Praze. Zázračný obrázek malovaný temperou na dřevě byl Dominikem odvezen do Říma k papeži Řehoři XV. Císař Ferdinand II. daroval obrazu zlatou korunu ozdobenou drahými kameny. Dne 8. května roku 1622 byl obraz slavnostně přenesen z římské baziliky Panny Marie Sněžné do kostela Obrátců sv. Pavla na Monte Cavallo, k té příležitosti přejmenovaného na Santa Maria della Vittoria. Zde byl umístěn na hlavním oltáři, kde shořel roku 1833, ale při následné obnově byl nahrazen kopií podle českého vzoru. V sakristii tohoto kostela jsou též 4 velké obrazy představující bitvu na Bílé hoře.

Raně barokní kopie obrázku Adorace Páně se nacházejí v malostranském kostele Panny Marie Vítězné v Praze, v poutním kostele Panny Marie Vítězné na Bílé Hoře nebo v děkanském kostele sv. Prokopa ve Strakonici. Cenná kopie do 50. let 20. století bývala uctívána také na postranním oltáři kapitulní baziliky sv. Petra a Pavla na Vyšehradě. Další kopie byly uctívány v různých poutních místech (např. v Loretu v Praze na Hradčanech nebo ve svatojiřském klášteře na Pražském hradě).

V přestavěném pražském kostele Panny Marie Vítězné v někdejší mnišské chůvi za hlavním oltářem visí monumentální obraz Císař Ferdinand II. s Dominikem od Ježíše a Marie se modlí k Panně Marii za vítězství v bitvě na Bílé hoře, namalovaný Antonínem Stevensem z roku 1641.

*Foto na titulní straně:
Obraz na hlavním oltáři kostela Panny Marie Vítězné v Praze na Malé Straně*

Adorace narozeného Ježíše Krista

Zpívala Synu Matička, chtíc, aby spal;
byla to píseň sladičká, Pán naslouchal:
"Ježíšku, milé Děťátko, sen libý sni,
přikvapí na tě zakrátko řad těžkých dní.

Uhlídej ve snách rajsý kraj, hlas Otcův slyš,
všecko to blaho, celý ráj - zjev nebes říš;
na zemi na tebe nečeká, než trudů tíž,
není ta chvíle daleká, kdy vezmeš kříž.

Uhlídej tam, jak z růžoví kruh andílků,
uplétá vínek nachový ti na čilku:
brzo tě jme jak lita saň dav katanů,
korunu z hloží na tvou skráň dá v pohanu.

Ve snách tě šarlat přioděj, v němž zlato tkví,
jablko zlaté v ručkách měj, znak království;
brzo ti připne hrubý plášť lid rouhavý,
třtinu ti vetchou slepá zášť v dlaň postaví.

Přitul se ve snu k Mateři jak drahý Syn,
hlavinku s hebkou kadeří slož v její klín;
brzo ty Matku opustiš a lidmi klet,
položíš hlavu na svůj kříž, bys spasil svět.

*Parafráze písně Chtíc, aby spal
Ze sbírky: Česká mariánská muzika
Adam Václav Michna z Otradovic (1600 – 1676)*

Milostný obraz P. Marie Vítězné
nalezený Dominikem od Ježíše a Marie ve Štěnovicích

**Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste,
a děkujeme Ti,
že jsi skrze Ducha Svatého
přijal tělo z Marie Panny
a stal se člověkem.**

**Slávu Boží na výsostech opěvují
a pokoj všem lidem dobré vůle přejí
a do nového roku 2021
českým a slovenským krajanům žehnají
misionáři z Chicaga**

*Mons. Dušan Hladík
Fr. Stanislav Bindaš*

LITURGICKÁ ČTENÍ

**Slavnost narození Páně
25.prosince 2020**

Boží hod vánoční - v noci

1. ČTENÍ - Iz 9, 1-3. 5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoe ne bude konce; bude vládnout na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky! Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

2. ČTENÍ - Tit 2, 11-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

EVANGELIUM - Lk 2, 1-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v pozeňnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení.“

Boží hod vánoční - za svítání

1. ČTENÍ - Iz 62, 11-12

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin ohlašuje až do končin země: „Řekněte síónské dceři: Hle, přichází tvá spása, u sebe má svou mzdu, před sebou má svůj zisk. Nazvou je: „Svatý lid, vykoupení od Hospodina.“ Ty pak dostaneš jméno „Vytoužené, neopuštěné město“.“

2. ČTENÍ - Tit 3, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se dobrota Boha, našeho spasitele, a jeho láska k lidem; ne snad proto, že my jsme vykonali něco dobrého, ale ze svého milosrdenství nás spasil v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem svatým. Toho na nás vylil v hojnosti skrze našeho spasitele Ježíše Krista, abychom - ospravedlnění jeho milostí - dostali jako dědictví vytoužený věčný život.

EVANGELIUM - Lk 2, 15-20

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když andělé odešli od pastýřů do nebe, řekli si pastýři mezi sebou: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil!“ Pospíchali tam a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Boží hod vánoční - ve dne

1. ČTENÍ - Iz 52, 7-10

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Jak je krásné vidět na horách nohy posla, který přináší radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu, který praví Síónu: „Bůh tvůj kraluje!“ Slyš! Tvoji strážní pozdvihují hlas a jásají spolu, neboť vidí na vlastní oči, jak se Hospodin vrací na Síón. Radujte se a jásejte vespolek, jeruzalémské trosky, neboť Hospodin utěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. Obnažil Hospodin své svaté rámě před očima všech národů a všechny končiny země užijí spásu našeho Boha!

2. ČTENÍ - Žid 1, 1-6

Čtení z listu Židům.

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna. Jeho ustanovil dědicem všeho a skrze něj také stvořil svět. On je odlesk jeho božské slávy a výrazná podoba jeho podstaty, on všechno udržuje svým mocným slovem. Když vykonal očistu od hříchů, zasedl na výsostech po pravici Boží velebnosti a stal se o to vznešenějším než andělé, oč je převyšuje svou důstojností, které se mu trvale dostalo. Vždyť komu z andělů kdy Bůh řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil?“ A dále: „Já mu budu otcem a on mi bude synem.“ A až bude opět uvádět svého Prvorozeného na svět, řekne: „Ať se mu klanějí všichni Boží andělé!“

EVANGELIUM - Jan 1, 1-18

Začátek svatého evangelia podle Jana.

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvětluje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a

přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: "To je ten, o kterém jsem řekl: 'Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.'" Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu.

Svátek Svaté rodiny - 27.prosince 2020

1. ČTENÍ - Gen 15,1-6; 21,1-3

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin se obrátil na Abráma ve vidění těmito slovy: "Neboj se, Abráme, já jsem tvůj štít, tvá odměna je převeliká." Abrám řekl: "Pane, Hospodine, co mi dáš? Nemám děti, dědicem mého domu bude damašský Eliezer." Abrám pokračoval: "Nedal jsi mi potomka, bude po mně dědit jeden z lidí mého domu." Tu mu Hospodin řekl: "Ten po tobě dědit nebude; kdo však vyjde z tvého lůna, ten bude po tobě dědit." Vyvedl ho ven a pravil: "Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžes-li je spočítat!" - a dodal: "Tak četné bude tvé potomstvo!" Abrám Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. Hospodin navštívil Sáru, jak slíbil, a splnil Sáře dané slovo. Sára počala a porodila Abrahámovi v jeho stáří syna, jak to Bůh předpověděl. Abrahám dal svému narozenému synovi, kterého mu Sára porodila, jméno Izák.

2. ČTENÍ - Žid 11,8.11-12.17-19

Čtení z listu Židům.

Bratři! Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. I neplodná Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik potomků jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v oběť, když ho Bůh zkoušel. Svého jediného syna chtěl obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: 'Od Izáka budeš mít potomky.' On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil i mrtvé. Proto také Izák dostal nazpátek i jako předobraz.

EVANGELIUM - Lk 2,22-40

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když nadešel čas očistování podle Mojžíšova Zákona, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: 'Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!' Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý. Od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neužije smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: "Nyní můžes, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu." Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: "On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat - i tvou vlastní duši

pronikne meč - aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí." Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova - bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupění Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazaretu. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

Matky Boží, Panny Marie - 1.ledna 2021

1. ČTENÍ - Nm 6, 22-27

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Árónovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: 'Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!' Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

2. ČTENÍ - Gal 4, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galatům.

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

EVANGELIUM - Lk 2, 16-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i dítěátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

Slavnost Zjevení Páně - 5.ledna 2021

EVANGELIUM - Mt 2, 1-12

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, utekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: 'A ty, Betlémě v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu.'“ Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vyptal na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle - hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili jinou cestou do své země.

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 30. listopadu 2020

Politické události

Slavnostní akt udělování státních vyznamenání se letos 28. října na Pražském hradě nekonal

Prezident Miloš Zeman odložil předávání státních vyznamenání 28. října o rok. Oznámil to jeho kancléř Vratislav Mynář. Hlava státu ocenění vybraným osobnostem udělí, ale kvůli epidemii koronaviru jim je předá až příští rok. Jména vyznamenaných se 28. října objevila na stránkách Pražského hradu. Prezident již dříve řekl, že letos ocení asi čtyři desítky osobností. Mezi vyznamenanými bude například Prymula, kterého chce prezident ocenit za zvládnutí první vlny epidemie. Za boj proti koronaviru chce ocenit i zástupce armády, hasičů či policie. Nejvyšší státní vyznamenání Řád bílého lva udělí také loni zesnulému zpěváku Karlu Gottovi. Posmrtně vyznamenání udělí také herci Karlu Fialovi, jehož proslavil film Limonádový Joe. Miloš Zeman ocení i herce Pavla Trávníčka a nejvyšší státní vyznamenání avizoval i pro Jaroslava Kubera (ODS), který na počátku roku zemřel ve funkci předsedy Senátu. Vdova Věra Kuberová ale ocenění odmítla převzít. V rozhovoru pro Seznam Zprávy označila chování prezidentské kanceláře za neuctivé a je přesvědčena o tom, že její muž by si ocenění takovouto formou nepřál. „Prezidentská kancelář mě kvůli vyznamenání pro manžela minulý týden kontaktovala, ale moje odpověď zněla, že toto vyznamenání nechci přijmout,

protože prezidentská kancelář se do dnešní doby o nic nezajímala, a najednou mně přijde takové nespravedlivé, aby manžela vyznamenávali, ten by si to určitě nepřál touto formou,” řekla. Podle informací ČTK by mezi vyznamenanými mohl být také Peter Weiss, který nedávno po sedmi letech skončil ve funkci slovenského velvyslance v Česku.

<https://zpravy.aktualne.cz/>

Zrušen byl i pietní akt dne 28. října 2020 u příležitosti 102. výročí vzniku samostatného státu

Kromě večerního ceremoniálu s udílením státních vyznamenání byl zrušen také pietní akt u Národního památníku na Vítkově. „Ministerstvo o této skutečnosti informovalo všechny instituce státní správy a spolky, které se piety každoročně účastní, cestou jejich oddělení protokolů a kanceláří“, uvedla Jana Zechmeisterová z tiskového oddělení ministerstva a dodala, že památný den je samozřejmě možno uctít individuálně.

Prezident chtěl původně oslavy státního svátku v omezené míře zachovat. Jejich zrušení považoval za urážku státního svátku. Proti konání akce se vyslovila například část opozice. Poukazovala na symboliku toho, že by se slavnostní akt konal v době přísných protiepidemických opatření.

Kvůli složité epidemické situaci nebyl čas příjezdu politiků předem zveřejněn, na Vítkov proto nedorazili ani diváci. Zeman pokládal věnec po 10:30 jako první, pět minut po

něm následoval předseda Senátu Miloš Vystrčil (ODS), následně pak místopředseda Poslanecké sněmovny a šéf SPD Tomio Okamura a premiér Andrej Babiš (ANO). Přijel také ministr obrany Lubomír Metnar (za ANO), pražský primátor Zdeněk Hřib (Piráti) s náměstkem Petrem Hlaváčkem (za TOP 09) nebo pražský arcibiskup Dominik Duka s pomocným biskupem Zdenkem Wasserbauerem.

Ve 12 hodin byl státní svátek připomenut střídáním hradní stráže na jehož konci zazněla státní hymna. Večer bylo první nádvoří Pražského hradu nasvíceno v barvách české trikolory.

Česko prochází 102 let od vzniku Československa velmi těžkým obdobím. Jeho obyvatelé by se proto měli podle premiéra Andreje Babiše (ANO) semknout a překonat jej. „*Právě teď, když prožíváme těžké období – jako všichni v Evropě – je potřeba apelovat na lidi, abychom se znovu semkli, abychom toto období překonali. Jsem přesvědčen, že to překonáme a vyjdeme z této doby posílení. Že se vrátíme k úspěchům, které jsme měli před tím, než přišla pandemie*“, řekl šéf vlády u Národního památníku. Babiš byl jedním z politiků, kteří přišli na Vítkov položit věnec.

Miloš Vystrčil, druhý nejvyšší ústavní činitel, je přesvědčen, že Češi již překonali i horší problémy, než je pandemie. „*Přes všechny problémy, které cítíme, se máme docela dobře. Pokud si to uvědomíme, začneme více držet pospolu a dodržovat základní pravidla, tak si myslím, že současnou krizi překonáme a třeba z ní vyjdeme i silnější*“, zdůraznil.

Poslaneckou sněmovnu na Vítkově reprezentoval její

místopředseda Tomio Okamura, protože předseda Radek Vondráček (ANO) byl v karanténě. Uvedl, že je potřeba si i v době pandemie 28. říjen připomenout. Věří, že při dodržování opatření, která vláda vyhlásila, nehrozí při návštěvě Vítkova větší riziko. „*V rámci možnosti je důležité, aby Česká republika žila, aby lidé mohli chodit do práce, aby sociální život neskončil. V okamžiku, kdy se všechno zastaví, bude těžká cesta zpátky*“, poznamenal Okamura.

<https://ct24.ceskatelevize.cz>

Prezident republiky jmenoval nového ministra zdravotnictví

Prezident republiky Miloš Zeman přijal demisi Romana Prymuly, který byl ve funkci ministra zdravotnictví od září do října 2020, a 29. 10. 2020 jmenoval na zámku v Lánech novým ministrem zdravotnictví Doc. MUDr. Jana Blatného, Ph.D. Ten vystudoval všeobecné lékařství na lékařské fakultě Masarykovy univerzity v Brně, kde promoval v roce 1994 a kde také v roce 2005 získal velký doktorát v oboru pediatrie a v roce 2020 byl jmenován docentem pediatrie. Po studiu na lékařské fakultě strávil různé dlouhou dobu na stážích ve Švýcarsku, Anglii a Walesu. V letech 2006 – 2008 zastával pozici hematologického konzultanta v Irském Dublinu. Je registrován jako lékař v ČR, UK a Irsku. Většinu svého profesního života však strávil ve Fakultní nemocnici Brno, především v její dětské nemocnici. Primárním zaměřením je pediatr a od roku 2000 se specializuje především na dětskou neonkologickou hematologii, zejména na poruchy krevního srážení. Působí jako vysokoškolský pedagog na Lékařské fakultě Masarykovy

univerzity. Je členem výborů řady národních i mezinárodních odborných společností s tímto zaměřením. Jan Blatný je ženatý a má tři děti.

Andrej Babiš dne 25. října oznámil, že se Roman Prymula bude po odvolání z funkce ministra dále podílet na zvládání pandemie onemocnění Covid-19 na expertní úrovni jako člen mezinárodní expertní skupiny na vládní úrovni.

Prezident Miloš Zeman na schůzce s Janem Blatným dne 29. října 2020 v Lánech ocenil, že si Prymulu na ministerstvu ponechá, téhož dne Roman Prymula v tisku uvedl, že bude novému ministrovi nápomocen. Pro nesouhlas s načasováním rozvolňování opatření týkající se druhé vlny onemocnění Covid - 19 v listopadu 2020 se Roman Prymula k vládní expertní skupině nepřipojil. Dne 20. listopadu se dohodl s premiérem Babišem, že bude jeho poradcem pro zdravotnictví. Uvedl také, že se bude účastnit jednání expertních týmů prezidenta Zemana.

<https://www.mzcr.cz/>

Vláda rozhodla o prodloužení nouzového stavu do 12. prosince

Všechna dosud platná krizová opatření, která vláda přijala v rámci nouzového stavu platného do 20. listopadu, zůstávají na základě vládní vyhlášeného prodloužení nouzového stavu o další tři týdny i nadále v platnosti. Od pondělí 23. listopadu ale došlo k několika dílčím úpravám, například v oblasti omezení volného pohybu či omezení maloobchodního prodeje a služeb. Postupně také naběhly změny v zákazu školní docházky.

Mezi nejdůležitější přijaté změny od 23. listopadu patří zkrácení úplného zákazu vol-

ného pohybu z 21 hodin na dobu od 23 hodin do 04.59 hodin druhého dne. Mezi výjimky ze zákazu nově přibyla cesta zpátky do místa bydliště. Je možné konat svatby, pohřby či bohoslužby v počtu do 20 osob. Zvýšil se i limit pro shromažďování nepříbuzných osob, a to ze dvou na šest. Byla umožněna i náboženská shromažďování, ale opět jen do 20 osob a za dodržení nařízených hygienických opatření.

V oblasti maloobchodu a služeb byl od pondělí 23. listopadu umožněn také venkovní prodej vánočních stromků, kaprů a vánočních ozdob. Obchody mohou mít otevřeno také až do 23 hodin. Nové znění nařízení umožnilo také koncerty a hudební, divadelní, filmová a jiná umělecká představení včetně cirkusů a varieté, avšak jen bez přítomnosti diváků, či profesní vzdělávání členů jednotek požární ochrany a příslušníků Hasičského záchranného sboru České republiky a zkoušek, jejichž složení je podmínkou stanovenou právními předpisy pro výkon určité činnosti, jako jsou například zkoušky v autoškole.

Od 23. listopadu je možné konání mezinárodně uznávaných zkoušek. Od 25. listopadu se do škol vrátily závěrečné ročníky středních a vyšších odborných škol a konzervatoří a studenti na praxi, povolena je i individuální prezenční výuka jeden na jednoho na základních uměleckých a jazykových školách. V případě vysokých škol je možná praktická, laboratorní, experimentální či umělecká výuka posledních ročníků ve skupinách o maximálně dvaceti studentech a realizace individuálních studijních plánů studentů doktorského studia. Od 30. listopadu by měla být umožněna prezenční výuka celých prv-

ních stupňů a 9. tříd základních škol, turnusová výuka a výuka na druhých stupních základních škol a na nižších stupních víceletých gymnázií.

Zemřel vědec a bývalý politik František Reichel

Ve věku 82 let zemřel v pátek 20. 11. vědec a bývalý politik František Reichel, který byl také významným organizátorem církevního života. Informoval o tom jeho syn František Reichel. Jeho otec byl v roce 1989 jedním z hlavních organizátorů pouti na svatořečení Anežky České do Vatikánu, již se zúčastnilo na sklonku komunistického režimu na 10 tisíc věřících z Československa a krajanů, žijících v exilu.

Svatořečení české přemyslovské princezny, řeholnice a významné osobnosti společenského života v roce 1989 bylo spojeno s převratnými změnami konce roku 1989. Během svatořečení v Římě připomněl kněz Tomáš Halík dávnou pověst, která říkala, že "až bude svatá Anežka svatořečena, bude v Čechách konečně dobře". Svatořečena byla 12. listopadu 1989 papežem Janem Pavlem II., v předvečer sametové revoluce v Československu. Loni se konala ke 30. výročí této události děkovná pout'.

František Reichel se narodil 27. ledna 1938 v Praze do katolicky a protikomunisticky orientované rodiny, což mu působilo problémy během studií. Nakonec ovšem mohl vystudovat Veterinární fakultu VZŠ v Brně. Po promoci narukoval na vojnu, kde z popudu ochránit adventistu, který odmítal v sobotu pracovat, podepsal spolupráci s kontarozvědkou, uvádí v Reichelově medailonku sdružení Paměť národa.

Od konce 60. let pracoval jako vědec v oboru veterinární farmaceutiky ve výzkumném centru SPOFA (Spojené farmaceutické závody), od roku 1973 byl zaměstnán ve Výzkumném ústavu pro biofaktory a veterinární léčiva v Jílovém u Prahy, kde vedl odbor klinického výzkumu a vědeckých informací. Absolvoval také Vysokou školu ekonomickou v Praze. Od roku 1989 byl ředitelem Výzkumného ústavu pro biofaktory a veterinární léčiva.

V roce 1970 vstoupil do Československé strany lidové a v roce 1974 se stal členem jejího ústředního výboru. V té době také organizoval různé aktivity pro katolická společenství. V 80. letech spoluorganizoval cyrilometodějské poutě na Velehrad a úzce spolupracoval s kardinálem Františkem Tomáškem.

Od jara 1989 připravoval pout' do Říma na kanonizaci sv. Anežky. Na konci listopadu 1989 přijal nabídku stát se ministrem bez portfeje za lidovce v první vládě Mariána Čalfy a poté v jeho druhé vládě zastával funkci ministra pro vědu a techniku. V dubnu 1990 z vlády odešel kvůli lustracím a angažoval se v otázce církevních restitucí. Působil také v komunální politice. Po převezení sochy Panny Marie v Exilu do Prahy organizoval každoroční poutě a průvody ze Strahovského kláštera na Staroměstské náměstí.

<https://www.novinky.cz>

Ekonomika

Kurzovní lístek 27. 11. 2020 (střed)

EUR, 1 26,220
Kanada, 1 16,920
USA, 1 21,993

<https://www.kurzy.cz>

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

**Na Bílé hoře byl odhalen Kříž smíření,
připomínka 400. výročí bitvy na Bílé hoře**

V aleji Českých exulantů přesně 400 let od bělohorské bitvy, k níž došlo 8. listopadu 1620, odhalili zástupci městské části Praha 6, Ekleziologické rady církví v České republice, České biskupské konference a Opatství Venio Kříž smíření.

Bělohorský Kříž smíření vznikl z iniciativy církví a ve spolupráci s klášterem benediktinů z opatství Venio. Na zhotovení díla se finančně podílel Česko-německý fond budoucnosti a instalaci kříže finančně i organizačně podpořila městská část Praha 6. „Ústředním pojmem letošního kulatého výročí bitvy na Bílé hoře je slovo smíření. Fascinuje mě, že to trvalo celých 400 let od té slavné a krvavé řeže, která navíc dosti zásadním způsobem otočila kolem českých dějin, než na něj symbolicky došlo,“ konstatuje místostarosta Prahy 6 pro kulturu Jan Lacina, který projekt poslední rok koordinoval. „Právě proto jsem velmi potěšen, že na mou výzvu reagoval klidně také Česko-německý fond budoucnosti a spolu s námi tuto výsoce symbolickou akci finančně podpořil. Praxe 6 bylo pochopitelně cíl být u toho,“ dodává Jan Lacina.

Za podobou tří a půl metru vysokého Kříže smíření stojí Abraham Fischer, benediktin, teolog a umělecký kovář z Hannoveru, jehož díla – včetně smírčího kříže k 500. výročí reformace – jsou k vidění na řadě míst v Německu. „Moderní zpracování díla, jaké Abraham Fischer zvolil, umně odkazuje na hlubší duchovní význam smíření, které není jen lidským úsilím, ale i Božím dílem,“ říká Petr Jan Vinš, generální sekretář Ekleziologické rady církví v České republice, a připojuje: „Jde vlastně o symbolické spojení tří křížů v jeden celek. Dvě zrezlé ocelové části představují dvě znesvářené strany konfliktu. Rez odkazuje na tento vezdejší hříšný a konfliktní naplněný svět. Třetí kříž, tedy modrá část z titánu, jenž nepodléhá vlivům prostředí, odkazuje k nebesům a k tomu, že skutečného smíru můžeme dosáhnout především tehdy, když si uvědomíme, že nás spojuje to, co leží mimo tento svět.“ Kříž je zároveň instalován asymetricky tak, aby ukazoval jedním ramenem na benediktinský klášter a druhým ramenem k letohrádku Hvězda.

K slavnostnímu odhalení kříže v aleji Českých exulantů došlo symbolicky přesně v den 400. výročí bitvy na Bílé hoře. „Navazujeme tímto na českou duchovní tradici. Smírčí kříže jsou její pevnou součástí, přičemž obvykle hývají vztýčovány na místech, kde se událo něco neblahého. Chtěli bychom, aby se náš Kříž smíření stal trvalou připomínkou bělohorských událostí a místem symbolických akcí, například poutní cesty, do níž lze zařadit i nedalekou mohylu bitvy na Bílé hoře a hrob padlých v klášteře benediktinů z opatství Venio,“ říká P. Stanislav Příbyl, generální sekretář České biskupské konference.

Odhalení Kříže smíření představuje jeden z vrcholů připomínek letošního 400. výročí bitvy na Bílé hoře. V Praze 6 se letos v září uskutečnil historický průvod vojsk, na nějž navázala rekonstrukce samotné bělohorské bitvy. Akci za účasti tisícovky účinkujících každoročně organizují v předpolí obory Hvězda Rytíři Koruny české s podporou Prahy 6. Městská část Praha 6 také na území Malého Břevnova a Ruzyně instalovala modré uliční cedule informující o bělohorských událostech a osobnostech, po nichž ta která ulice nese svůj název. Dnešnímu odhalení smírčího kříže pak bezprostředně u mohyly na Bílé hoře předcházela ekumenická bohoslužba.

Připomínku bitvy na Bílé hoře ještě doplňuje výstava v bubenečské galerii Skleňák vycházející vizuálně ze zmíněné rekonstrukce bitvy.

Řád premonstrátů slaví 900 let

Podle řádového oděvu se nazývají Bílí bratři. Ale říká se jim také norbertini – to podle jejich zakladatele sv. Norberta, původem z Porýní, který je pohřben v pražské strahovské bazilice. Známe je ale především jako premonstráty. Na konci listopadu se chystají zahájit oslavy devíti staletí existence svého společenství.

Řád premonstrátských řeholních kanovníků (Candidus et Canonicus Ordo Praemonstratensis – ve zkratce OPraem.) vznikl ve francouzském Prémontre, které dalo skupině kněží v bílém svůj název. „Svatý Norbert a jeho společníci si vybrali řeholi sv. Augustina a na Boží hod roku 1121 složili sliby a zapsali se pod ni,“ popisuje založení jeden z dnešních premonstrátských bratrů P. Ambrož Šámal. A trvalo jen čtvrtstoletí, než řád pronikl až do Čech a pak i na Moravu. „Je zajímavé, že kanovnícký řád premonstrátů nepatří ve světě mezi ty nejznámější, ale u nás má významnou tradici již od roku 1143. Dodnes fungují čtyři kanonie,“ vysvětluje nynější strahovský opat P. Daniel Janáček.

Premonstráti se řídí řeholí sv. Augustina: mezi základní kameny jejich řádu patřily asketický způsob života (avšak ne tak přísný jako u benediktinů nebo cisterciáků), duchovní služba mezi věřícími, charita, vzdělávání a rozvoj vědy. „Jádrem našeho života tvoří trojúhelník zakotvený už v samotné prvotní církvi: communio – contemplatio – actio, tedy společenství – kontemplace – akce,“ zdůrazňuje opat Janáček.

Bratři premonstráti nosí bílý řeholní oděv, skládající se z bílé tuniky, škapulíře splývajícího přes ramena, pod nimž jsou přepásáni pruhem látky zvaným cingulum. Premonstrátské hábity vyrábějí například premonstrátky v Doksanech. Po vstupu do kláštera každý bratr dostane své řeholní jméno. Premonstrátským heslem je: „Ad omne opus bonum parati“, které v češtině znamená „Připraveni ke každému dobrému dílu“. Znakem řádu jsou dvě zkrížené zlaté nebo stříbrné pastýřské hole (opatské berle) na modrém štítu posetém zlatými či stříbrnými lilijemi.

Na území České republiky bylo v minulosti osm mužských a čtyři ženské premonstrátské kláštery (kanonie). Do současné doby přetrvaly čtyři mužské (Strahov zal. 1143, Želiv zal. 1149, Teplá zal. 1193, Nová Říše zal. 1641) a jeden ženský (Doksany zal. 1144, obnoven 1998). Vedle toho byla ještě založena Kongregace sester premonstrátek na Svatém Kopečku u Olomouce (1902). Co do počtu patří u nás do premonstrátské rodiny více než sto kněží a řeholnic.

V rámci jubilejního roku premonstrátského řádu, který slaví 900 let od svého založení, udělil Svatý otec všem, kteří připutují do kostelů spravovaných premonstráty od 1. neděle adventní (29. listopadu 2020) do svátku Křtu Páně (neděle 9. ledna 2022), plnomocné odpustky pro zemřelé, a to za obvyklých podmínek.

V Římě byly předány symboly Světového dne mládeže

V neděli 22. listopadu, která je poslední v liturgickém roce, papež František sloužil mši svatou ve Vatikánské bazilice. Po skončení liturgie se uskutečnilo předání symbolů Světového dne mládeže nové hostitelské zemi – Portugalsku. Po skončení liturgie ze slavnosti Krista Krále delegace z Panamy, tedy hostitelské země posledního celosvětového setkání mládeže, předala kříž a mariánskou ikonu Salus Populi Romani portugalským mladým lidem. Příští Světový den mládeže se bude konat v Lisabonu v roce 2023. Původně se měl uskutečnit již v roce 2022, ale kvůli pandemii koronaviru byl odložený o rok.

Zasvěcení nového kostela Krista Spasitele v Praze na Barrandově

V neděli 22. listopadu 2020 kardinál Dominik Duka zasvětil na pražském sídlišti Barrandov nově vystavěný kostel Krista Spasitele s komunitním centrem, jehož základní kámen položil před dvěma lety, v listopadu 2018. Takovou událost – jak připomněla ve svém děkovném projevu paní starostka Renáta Zajíčková – zažila Praha 5 po bezmála 80 letech. Naposledy zde byl v roce 1942 slavnostně vysvěcen funkcionalistický kostel sv. Jana Nepomuckého v Košířích.

Svěcení nového kostela probíhalo ve slavnostním duchu i přes mnohá nezbytná omezení. Na začátku obřadu předal stavitel, kterým byla firma Metrostav a. s., symbolický klíč od dokončené stavby kardinálu Dukovi a ten ho pak vložil do rukou místního duchovního správce P. Josefa Ptáčka. Právě ten stojí za úspěšným dokončením stavby jako její organizátor a především duchovní otec celého projektu.

Působivou součástí obřadu bylo vložení ostatku sv. Ludmily do oltářní menzy, mazání oltáře a stěn kostela křížem, zapálení pěti kadidlových ohňů na oltáři a okouřování celého kostela kadidlem. To vše vyjadřuje posvátný účel sakrální stavby a především oltáře. „Kul“ je jedním z nejstarších a nejdůležitějších projevů lidského ducha a je základem vši „kultury“, jak ve své promluvě zdůraznil otec kardinál.

Celý tříhodinový obřad byl přenášán televizí Noe a přímí účastníci ho mohli sledovat na venkovní obrazovce před kostelem.

O stavbě kostela na Barrandově se uvažovalo již dávno, jak svědčí záznamy ve farní kronice z roku 1934. Až v roce 2010 však začaly plány dostávat reálné obrysy. Hlavním impulsem byla nedostačující kapacita farního kostela na Zlíchově v důsledku několikanásobného nárůstu počtu obyvatel na Barrandově – a tím i zlíchovských farníků. Pastorační rada farnosti postupně připravila zadání stavby nového kostela. Následovala výběrová řízení na projekt, interiér, generálního dodavatele, různé služby apod. Bylo třeba zajistit přes 200 různých souhlasů a povolení.

V roce 2013 byl vybrán projekt od Ing. arch. Jakuba Žižky a Pavla Šmelhause. Jejich návrh si získal sympatie praktickým využitím poměrně malé stavební parcely, mnohoúčelovým řešením prostor a v neposlední řadě svou minimalistickou architekturou, která dobře zapadá do kontextu sídlištní výstavby a přitom nezapře svůj účel. Tradiční jednoduchý půdorys kostela s transeptem, výrazný portál, věž se zvony, čistý interiér s liturgickým vybavením od akademických sochařů Petra Váni a prof. Stanislava Kolíbal, to vše signalizuje skutečný duchovní střed Barrandova.

Součástí kostela je velkoryse pojaté komunitní centrum se sálem, klubovnou a kavárnou. Tyto prostory budou sloužit nejen římskokatolické farnosti, ale všem obyvatelům Barrandova. Je zde sál ke konání koncertů, společenských akcí, besed, přednášek či výstav, dále klubovna, knihovna, dětský koutek. Nechybí ani kavárna s přilehlým dětským hřištěm. Cílem je navázat na to dobré, co obyvatelům přineslo bývalé Misijní středisko farnosti, které stálo na téměř stejném místě, a doplnit to, co na sídlišti chybí: duchovní, kulturní a společenské zázemí, místo setkání lidí různého věku i zájmů mezi sebou navzájem a s Bohem, který může dát život hloubku i smysl.

Stavbu od počátku provází velký zájem obyvatel Barrandova. Většinu nákladů hradila farnost a její příznivci. Sbirka byla provázena řadou dojemných příběhů, lidé kostelu odkazovali své dědictví či celoživotní úspory, přispívaly i malé děti po jednotlivých korunách. Místní varhaník se rozhodl darovat kostelu varhany. Celé toto dílo provázela obrovská duchovní síla. Pozorně ho sleduje z jižní Francie i Bruno Barrande, potomek Joachima Barranda, francouzského paleontologa (1799–1883), po němž čtvrt nese jméno.

Kostel Krista Spasitele s komunitním centrem začne plně sloužit svému účelu, až to umožní epidemiologická situace. Zatím bude fungovat v omezeném režimu podle aktuálních vládních nařízení.

Nový kostel Krista Spasitele v Praze na Barrandově

Téměř 100 budov v České republice se rámci Červené středy rozsvítí na červeně

Ve středu 25. listopadu 2020 si Česká republika připomněla pronásledované pro víru na celém světě v rámci mezinárodní iniciativy Červená středa. Více než 60 % lidí žije v zemích, kde není dodržováno jedno ze základních lidských práv – svoboda vyznání. Téměř 300 milionů věřících zažívá podle Papežské organizace Církve v nouzi každodenní pronásledování. Kromě ČR se budovy rozsvítily načerveno i ve Velké Británii, Kanadě nebo na Slovensku.

Červenou středu v České republice organizovala Česká biskupská konference společně s Ekumenickou radou církví v ČR a Federací židovských obcí v ČR. Jsme rádi, že se nám daří tuto akci spolupřipravit již třetí rok. Svoboda vyznání je sice základní lidské právo, ale zdaleka není samozřejmostí. Jsme vděční, že akci podpořilo Ministerstvo zahraničních věcí a finančně i Ministerstvo kultury, říká P. Stanislav Příbyl, generální sekretář České biskupské konference.

V Praze se v rámci Červené středy načerveno nasvítí asi 20 budov např. Petřínská rozhledna, Rudolfinum, Poslanecká sněmovna, Černínský palác nebo Maďarská ambasáda. Kromě toho se v Karolinu konala online konference Pronásledování pro víru ve světě – Fakta a svědectví, kterou s ČBK, ERC a FŽO spolupřipravil Institut pro křesťansko-demokratickou politiku. Po konferenci se konala online židovsko-křesťanská modlitba přenášená z Velké auly Karolina. Po ní následoval průvod účastníků konference a dalších asi 40 osob, který vedl kolem červeně nasvícených budov: Karolina, kostela sv. Havla, kostela sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí a Staronové synagogy.

Červená středa se konala také v dalších obcích a městech po celé České republice. Připojilo se téměř 100 organizací a červeně nasvícených budov, modliteben, kostelů nebo synagog. V Brně se červeně rozsvítí Mahenovo divadlo, v Liberci to byla Nová synagoga, dále například katedrála sv. Václava v Olomouci, kostel Evangelické církve metodistické v Plzni, bazilika sv. Prokopa v Třebíči nebo Vodárenská věž v Týništi nad Orlicí.

Oběti pronásledování pro víru ve třetích zemích si v rámci mezinárodní iniciativy Červená středa připomnělo ještě více států než v předchozích letech. Během letošní Červené středy se rozsvítí načerveno například Bratislavský hrad, Alžbětín most (Erzsébet híd) v Budapešti nebo socha Krista Spasitele v Rio de Janeiro.

Některé státy si Červenou středu připomínají několik dní. V těchto dnech svítí načerveno například rakouský parlament ve Vídni, několik katedrál v Montrealu a Torontu v Kanadě, nebo katedrály a kostely v některých městech v Austrálii a Velké Británii. Do Červené středy se letos dále zapojilo Německo, Filipíny, Nizozemsko, Irsko, Španělsko či Švýcarsko.

Podle zpráv České biskupské konference - www.cirkev.cz

Prožívání týdne podle tradice Církve

Podle církevní tradice je možné každý den v týdnu prožívat určité tajemství naší víry. Asi víte, že každá neděle je připomínkou a oslavou zmrtvýchvstání Pána Ježíše, že Panna Maria dává zvláštní ráz našim sobotám, páteční den je tradičně věnován úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu – pátek je den, kdy náš Pán zemřel pro naše hříchy na kříži. Ve čtvrtek si připomínáme Nejsvětější svátost oltářní, Eucharistii; ve čtvrtek totiž Pán Ježíš Eucharistii ustanovil. Ale také pondělí, úterý a středa, i když je to méně známé, mají ve starobylé tradici Církve svůj zvláštní význam. Pondělí je zasvěceno Duchu Svatému, úterý andělům strážným, středa svatému Josefovi. Takové rozčlenění týdne má význam pro každého, ale mimořádný význam pro nás může získat zvláště tehdy, když na delší dobu onemocníme, budeme upoutáni na lůžko a nebudeme se moci účastnit pravidelného liturgického života Církve... Takto může každý člověk určitým způsobem „žít s Církví“. Samozřejmě, že je možné a dobré sledovat také různé svátky a památky svatých, které nadaný den v kalendáři připadají. Ale pro nemocného je někdy obtížné sledovat stále něco nového, a tak mu může pravidelný rytmus, který zde nabízím, pomoci celý týden dobře duchovně prožít.

Pondělí: Duch Svatý

Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. Přímluvce, Duch Svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. (Jan 14,15–16,26)

Ten, který uvádí v život nové věci

Je příznačné, že „pracovní část“ týdne začínáme v pondělí připomínkou Ducha Svatého. Je dávnou církevní tradicí, že před každým dílem, na začátku každé nové etapy života vyzýváme Ducha Svatého. „Přiď, Tvůrce, Duchu Svatý, k nám,“ modlíme se a vyznáváme tak, že Duch je tvůrce, Stvořitel, ten, který uvádí v život nové věci a nepotřebuje k tomu nějaký mimořádný materiál, protože umí tvořit i z ničeho. I naše tělo a náš duch, poznamenané a otupené nemocí, jsou pro Ducha Svatého dostatečné, aby v nich zasel své dary a nechal je pozoruhodně vyrůst.

Když můj duch slábne, potřebuji Ducha!

Nemocný potřebuje Ducha Svatého právě proto, že jeho vlastní duch ztrácí sílu. A je to zároveň i příležitost: že totiž konečně necháme zasáhnout Ducha Svatého do svého života. Duch Svatý může samozřejmě projevit svou tvůrčí moc tím, že nás uzdraví. Nesmíme ale zapomenout na to, že s námi jistě byl i tehdy, kdy naše nemoc začínala. On tedy zná smysl naší nemoci. A může nám uprostřed ní pomoci, abychom z ní načerpali to dobré, co si Bůh přeje. Může to být očistění naší lásky k Bohu. Jako slabí se můžeme naučit znát pravou Boží hodnotu. Může to být růst trpělivosti a věrnosti. Ale nic z toho nám nepříjde samo od sebe. Aby nám nemoc pomohla, musíme se v ní pro lásku sami rozhodnout.

Nemoc byla pro mnoho světců bodem obratu, v němž rozpoznali, co je v životě skutečně důležité, a podle toho se zařídili. Příkladem může být svatá Terezie z Avily nebo svatý Ignác z Loyoly. Nemoc v nás také může probudit porozumění a soucit pro druhé, které nám dříve jako sebevědomým lidem chyběly. Sama nemoc nás tedy může otevřít Duchu Svatému.

Duch Svatý je ten, kdo nás spojuje s Kristem. Když vidíme Ježíše, jsme spojeni s Bohem. Ale bez Ducha Svatého nikdo Ježíše skutečně nevidí a nechápe. I v době, kdy Ježíš chodil po této zemi, ho zdaleka ne všichni považovali za svého Pána. A nyní, kdy od Ježíšovy smrti uběhly téměř dva tisíce let, může jen Duch Svatý způsobit, že Ježíše vnímáme jako skutečně přítomného, živého, hovořícího a tvořícího. Duch Svatý je Ježíšova síla. Jestliže se na tuto sílu spoleháme, můžeme počítat s tím, že budeme jako Ježíš zažívat i slabost, že možná budeme v tělesné rovině zlem i přemoženi, ale tato pravá duchovní síla, totiž Duch Svatý, promění náš pád ve slavné povstání, v moci, které nemůže žádná pozemská síla odolat.

On dává – všechno!

Duch Svatý je ten, kdo se zevnitř dotýká naší duše. On zná naše myšlenky a naše tajemství. On může vložit do naší duše správná přání a správné postoje. On může proměnit naše nitro, aby se naše náklonnosti ke zlému a naše malomyslnost občerstvily z jeho lásky jako z životodárného pramene. On může do našeho srdce vložit lásku a nechat v něm vyrůst i další ctnosti. Víru, naději, statečnost, rozumnost, mírnost, spravedlnost, pokoru. Přiď, Duchu Svatý.

Úterý: andělé strážní

Hle, kdykoli ses modlíš ty, Tóbite, i Sára, já jsem vnesl připomínku vaší modlitby před Hospodinovu slávu. A když jsi pohřbíval mrtvé, právě tak. Když jsi neváhal vstát a opustit svou hostinu a šel jsi pochovat mrtvého, byl jsem poslán k tobě, abych tě vyzkoušel. Bůh mě rovněž poslal, abych tě vyléčil, i Sáro, tvou snachu. Já jsem Rafael, jeden ze sedmi andělů, kteří jsou připraveni, aby vcházel před Hospodinovu slávu. (Tob 12,12–15)

Žijí v radosti z Boží přítomnosti

Úterý bývá tradičně zaměřené k úctě andělů strážných. Bible a pradávna náboženská zkušenost lidstva hovoří o nebi. Nebe však není pouze místo, žádný skutečný Boží příbytek, ale vztah stvořených bytostí a Boha. Nebe vytvářejí tedy také andělé.

Andělé žijí v radosti z Boží přítomnosti a vděčnosti zasvěcení. Hledí na Boží tvář a tento pohled je naplňuje štěstím. Jsou nám vzorem svou stálostí, s jakou se klanějí a „zpívají“ chválu před Božím trůnem. Zdárně obstáli ve zkoušce, které byli podrobeni posvěcení, a rozhodli se svobodně pro lásku k Bohu. Byla to tatáž zkouška, při níž neobstáli démoni. Andělé Bohu slouží celou svou vůlí a existencí a jsou mu k dispozici všude tam, kde se rozhodne jeho milosrdná láska projevit.

Přesahují nás, a přesto jsou určeni k naší pomoci!

Andělé nemají tělo, jsou to duchové bytosti, takže podoby, ve kterých je lidé znázorňují, jsou jen obrazné. Setkal-li se člověk s andělem a měl možnost ho spatřit, byla to jen podoba, kterou na sebe onen anděl z Boží milosti vzal, aby mohl s člověkem lépe komunikovat.

Andělé přesahují člověka svým rozumem i vůlí, ale nejsou určeni od Boha k tomu, aby přímo zasahovali do běhu hmotného světa. Jsou spíše Božími vyslanci: oznamují Boží rozhodnutí a skrytým způsobem mohou působit namyšlení a rozhodování lidí. Již v raně křesťanských dobách jim byla připisována účast na dobrých myšlenkách a rozhodnutích člověka. Z neobyčejné lásky Boha k člověku, na níž andělé samozřejmě berou s radostí účast, a z řady biblických příkladů později Církev usoudila, že každý pokřtěný a snad i každý člověk má svého anděla strážného. Tato bytost pečlivě a s láskou sleduje život člověka a snaží se napomoci jeho rozkvětu, kterým je především rozvinutí všech Bohem darovaných schopností a konečná spása. Anděl má mírmou, ale velkou moc, skrytou našim očím, která však nikdy nemůže narušit svobodné rozhodování člověka.

Anděl strážný nemá na rozdíl od Ducha Svatého schopnost pronikat a znát lidské srdce, probouzet v člověku nadpřirozenou lásku a uvádět ho přímo do společenství s Bohem. Duch Svatý anděla strážného ale k této své tvůrčí činnosti používá. Stvořeným bytostem je totiž přirozené, že do společenství s Bohem vstupují společně a navzájem si přitom pomáhají. Stačí vzpomenout na to, že to byli právě andělé, kteří oznámili lidem narození a vzkříšení Páně. Lidé jsou zase spojeni s celým hmotným stvořením, které jen lidskými ústy může vyzpívat Bohu svou chválu. Na cestě k Bohu kráčí všichni společně, ať je to „bratr vesmír“, „bratr člověk“ nebo „bratr anděl“.

Starej se o to, o co se stará on...

Správně využívat pomoc anděla strážného znamená tedy starat se o to, o co se stará on: o větší Boží slávu. A správně ho ctít znamená s důvěrou prosit a děkovat za jeho pomoc a vedení na nesnadných stezkách života, na kterých tak často neohlédneme příliš daleko a na kterých on dohlédne dále. Pod jeho vedením a s jeho doprovodem se i nebezpečná cesta může stát v mnoha ohledech příjemnou a milou. Ve dvou se jde vždycky lépe.

Středa: svatý Josef

Maria byla zasnoubena Josefovi, ale dříve než se sešli, shledalo se, že počala z Ducha Svatého. Její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vystavit hanbě... (Mt 1,20n)

Muž v pozadí

Ve středu vzpomínáme svatého Josefa. Byl to muž spravedlivý, jak říká Písmo svaté, a tedy zbožný, statečný, moudrý a zásadový. Stojí vždy v Písmu svatém jaksí v pozadí. Jestliže i Panna

Maria je ženou v pozadí, ženou, jejímž smyslem života je přinést světu Ježíše a sebe nechat stát v pozadí, stojí svatý Josef ještě i za ní. Jeho úkolem je provést celou svatou rodinu úskalími tohoto světa a v tichosti se zase vzdálit z biblických stránek.

Svatý Josef musel mnohokrát snášet velkou nejistotu a tápání, často pro něj také Boží vedení znamenalo hluboké osobní pokolení. Jak se asi musel cítit, když zjistil, že jeho obdivovaná a milovaná snoubenka je těhotná, aniž by spolu manželsky žili! Jak se asi cítil jako otec

rodiny, jestliže nemohl zabezpečit své ženě žádné důstojnější místo k porodu než chlév! Jak asi nesl svou doživotní fyzickou bezdětnost v kultuře, která tolik cenila fyzické otcovství!

Ve chvílích, kdy je nám těžko

Svatý Josef nás tedy může posílit ve chvílích, kdy je nám těžko. Je nám vzorem v situacích, ve kterých pro nás Boží navštívení znamená utrpení a pochybnosti. Nemocný člověk hledá sílu k překonání svých těžkostí, hledá své zdraví a nenalézá je, protože mu bylo odňato. Vydává se jako svatý Josef na cestu, na níž musí čekat na Boží řešení a Boží posilu. Jako svatý Josef také často zůstává se svými problémy skrytý a osamocený, náhle vytržený z bezstarostného běhu normálního života a společnosti. Jeho přínos k životu Církve je nenápadný a neefektivní. Často znamená spíše trpělivé snášení utrpení, hledání náhradních řešení a stále zkoušenou lásku k ostatním, „nepostiženým“ lidem. To jsou, myslím, právě „josefské“ vlastnosti.

Nechceme ale dělat ze svatého Josefa nějakého typického patrona nemocných, vždyť o nějaké jeho nemoci nemáme přece v Bibli ani zmínku. Svatý Josef je příkladem člověka práce a služby. V Církvi bývá někdy vyzván jako patron správného a moudrého zacházení s majetkem, také jako pomocník ve finančních a hospodářských těžkostech. Ne že by jeho přimluva měla zajistit člověku nějaký pohodlný život uprostřed mamonu, ale zdravou rovnováhu mezi duchovními a materiálními záležitostmi. Svatý Josef může být pro nemocné posilou i těmito svými „aktivními“ vlastnostmi, vždyť koneckonců je má právě proto, aby jimi sloužil těm, kterým se jich nedostává.

„Patron modlitby“

Svatý Josef je patronem modlitby. Velká mystička křesťanského světa svatá Terezie z Avily ho vyzývala jako průvodce ve svých vrcholných projevech spojení s Bohem. Vzájemně tedy svatého Josefa jako pomocníka naší modlitby. On doprovázel a z blízka znal Ježíše. Kéž i nám vyprosí, abychom v modlitbě důvěrně poznali našeho Pána. Svatý Josefe, oroduj za nás.

Čtvrtek: Nejsvětější svátost oltářní

Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde. Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Necht' každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. Kdo jí a pije, a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení. Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají. (1 Kor 11,26–30)

Tady je zdroj života!

Milí přátelé, Kristovo tělo a jeho krev jsou zdrojem života. Zakusily utrpení, poznaly smrt a jsou navěky prostoupeny silou vzkříšení. Ať si každý nemocný snaží zajistit pravidelné přinášení Eucharistie! Tělo a krev Kristova bývají nazývány také lékem nesmrtnosti. Oproti životu, který máme zde na zemi a který slábne a ztrácí se, zasévá do nás tělo a krev Kristova jiný život, který je silami tohoto světa nezničitelný a který v nás může stále růst. Nejedná se navíc o nějaký život jen duchovní, který by pomíjel záležitostmi našeho těla. Život, který dává Eucharistie, má přinést zdraví nejen naší duši, ale i našemu tělu. Někdy se může stát, že nám zdraví nepřinese, ale kdesi do

hloubky našeho těla uloží zrnko, ze kterého jednou bohatý tělesný život vytryskne. Byť by to bylo až po vzkříšení z mrtvých!

Tajemství, které má dvě tváře

Čtvrteční den si tedy připomínáme Nejsvětější svátost oltářní, Eucharistii. Ve čtvrtek totiž Pán Ježíš Eucharistií ustanovil. Známe dvě tváře tohoto tajemství. Mši svatou a Svaté přijímání. Obě dvě patří k sobě a jsou projevem téže skutečnosti:

Mše svatá je oběť, Kristus dávající se Bohu.

A Svaté přijímání je svátost, Kristus dávající se lidem.

Ježíš je ten, kdo se úplně vydává druhému. Dává svůj život Bohu, kterého nevidí, který ho na kříži opustil, dává se lidem, kteří nejsou jeho lásky hodní a také ji často neopětují. Ty, kdo ho přijímají, proměňují se v sobě podobné, v lidi otevřené a rozdávající. Mše svatá a Svaté přijímání spolu souvisí. Jen ten, kdo se vydá Bohu, může se vydat lidem. Jen Kristova oběť přinesla na svět definitivně lásku, která se může bez zábran šířit. Jen mše svatá může vydat tak vzácný plod, jakým je Svaté přijímání.

Zapoj se do procesu záchrany světa

Přijímáme-li tedy tělo Kristovo, zapojujeme se do toho procesu záchrany světa, kterým je Kristovo vtělení, jeho život, smrt, vzkříšení a které jsou znovu přítomny ve mši svaté. Přijímáme jeho ovoce, radujeme se ze spásy, kterou nám Ježíš dává, ale zároveň také přijímáme podíl na jeho práci, záchraně světa. V nemoci to znamená vzpomenout na vyjádření svatého Pavla o utrpení, kterým doplňujeme za církev to, co zbývá vytrpět do míry utrpení Kristových: „Tedy sice pro vás trpím, ale raduji se (z toho), protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět (do plné míry) Kristových útrap; (má z toho prospěch) jeho tělo, to je církev.“ (Kol 1,24) Objevit tedy v plodu Kristova utrpení, kterým je Svaté přijímání, smysl a možné budoucí ovoce svého vlastního utrpení.

Duchovní Svaté přijímání

Ale i když nemůžeme přijmout Svaté přijímání, nabízí se nám stará a pozoruhodná tradice, ve které se s Ježíšem přítomným v Nejsvětější svátosti setkáváme duchovně. Nazývá se duchovní Svaté přijímání (více viz str. 50–52). Spočívá v hluboké touze a duchovním spojení s Eucharistií. Jedná se o zdánlivý paradox, neboť Svaté přijímání má svou sílu právě vtom, že se jedná o viditelný a hmatatelný symbol, což duchovní přijetí samozřejmě neumožňuje. Ježíš ale své milosti neodmítá nikomu jen proto, že dotyčný člověk se nemůže fyzicky dostat k jejich zdroji. A navíc je Eucharistie tak velikým tajemstvím, že i duchovní přijetí a rozjímání o ní dokáže proměňovat do hloubky celou naši bytost.

Pátek: Nejsvětější Srdce Ježíšovo

Na všech stranách jsme tísňeni, ale nejsme zahrnání do úzkých. Jsme bezradní, ale nejsme vkoncích. Jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni. Jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi. Stále nosíme na sobě znamení Ježíšovy smrti, aby i život Ježíšův byl na nás zjeven. Vždyť my, pokud žijeme, jsme pro Ježíše stále vydáváni na smrt, aby byl na našem smrtelném těle zjeven i Ježíšův život. (2 Kor 4,8–11)

Den Ježíšova utrpení – za nás!

Páteční den je tradičně věnován úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Pátek je den, kdy náš Pán zemřel pro naše hříchy na kříži. Z jeho probodeného srdce vytryskla krev a voda. Jeho srdce je symbolem lásky, která ho vedla až na kříž. V jeho srdci se setkává jeho lidství a božství, které hoří společným plamenem lásky klidem. Jeho srdce je zdrojem milosti pro celé lidstvo. Krev a voda symbolizují křest a Eucharistii nebo také Ducha Svatého. Jeho obětované, probodené srdce vlévá do celého světa hojivou Boží přítomnost a pokoj.

Hlava a tělo

Svatý Jan Eudes, když hovoří o Nejsvětějším Srdci Ježíšovu, rozebírá tajemství našeho spojení s Ježíšem. Ježíš je naší hlavou a my jsme jeho tělem. Ježíš je totiž hlavou Církve. Tento obraz ale není pro Jana Eudese jen mrtvým přirovnáním, ale inspiruje ho k následujícím myšlenkám. Je-li Ježíš skutečně naší hlavou, je třeba, abychom tuto hlavu také používali. Touto hlavou máme myslet, rozhodovat se a nechat se vést. Ježíšovo myšlení má být naším myšlením, jeho vůle má být naší vůlí a jeho cesta naší cestou. Ale jsme-li Ježíšovým tělem, má mít také Ježíš právo toto tělo používat. Má právo používat naše nohy i ruce k tomu, na co je podle své vůle potřebuje.

I nejnějnější síly naší osobnosti máme mít s Kristem společné. Všichni známe modlitbu: „Srdce Ježíšovo, přetvoř naše srdce podle srdce svého.“ Ježíš si přeje používat všech našich schopností a sil, jako by byly jeho. Celý náš život má být zapojený do jeho života. A také všechno, co patří Ježíšovi, jeho duch, jeho srdce, všechny síly jeho duše mají žít a vládnout v nás. Jeho srdce se má stát naším srdcem.

Také naše utrpení, naše neschopnost účastnit se běžného života, naše nemoc mohou být spojeny s utrpením, osamělostí a bolestmi Ježíšovými. V Ježíšově utrpení je skryta mocná síla, ze které můžeme čerpat, jestliže nás naše vlastní útrapy zmáhají. Z jeho probodeného srdce vytryskla krev a voda. Tryskají vlastně z každé jeho bolesti. Celý Ježíšův život nám totiž přináší spásu.

On prožívá – a my prožíváme...

Ježíšovo srdce je naplněno prožitky, které potkávají i nás. Ježíš zná úzkost, lásku, hněv, bezmocnost i bolest. Zná ale také krásu Otcovy náruče a slávu vzkříšení. Nechme proniknout své srdce, plné hořkosti, sladkosti srdce Ježíšova. Ježíši, tichý a pokorný srdcem, předávám ti tento páteční den, abys nad ním vládl. Je to den tvé smrti. Přemoz všechny mé bolesti a utrpení svým křížem. Dej mi sílu nést můj kříž a radovat se z toho, že mohu mít svůj život podobný tvému. Kéž mé trápení pomůže lhostejným a vlažným, aby znovu objevili tvou lásku. Amen.

Sobota: Panna Maria

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do hor do města Judova. Vešla do domu Zachariášova a pozdravila Alžbětu. Když Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, pohnulo se dítě v jejím těle. Byla naplněna Duchem Svatým a zvolala velikým hlasem: „Požehnaná jsi nade všechny ženy a požehnaný plod tvého těla. Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána? Hle, jakmile se zvuk tvého pozdravu dotkl mých uší, pohnulo se radostí dítě v mém těle. A blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána.“ (Lk 1,39–45)

Den Panny Marie a původní den odpočinku

Maria dává zvláštní ráz našim sobotám. Kněz může v sobotu sloužit mši svatou ke cti Panny Marie. Mnohá soukromá zjevení a různé pobožnosti se odvolávají právě na sobotu jako na zvláštní mariánský den. V sobotě také zůstává něco ze starého dne odpočinku, ve kterém Bůh přehlížel s láskou své dokončené dílo stvoření. Dnes sice slavíme jako den odpočinku neděli, ale přesto v sobě sobota, starý židovský šabat, stále skrývá něco z této své dávné funkce.

Matka Církve – matka všech

Můžeme tedy prožívat sobotu s Marií. Vidíme ji, jak spěchá na pomoc Alžbětě. I když je „plná milosti“, nijak si na této milosti nezakládá, ale běží posloužit své příbuzné. I my můžeme nyní doufat, že nám přispěchá na pomoc. V Marii cítíme jakousi laskavou oporu, která se při vši své slávě neváhá sklonit ke každému člověku. Ona je Matka Církve, a protože k Církvi nějak náležejí, alespoň Božím povoláním, všichni lidé, Maria je matkou všech.

Ta, která rozumí naší bolesti

Maria je žena, která rozumí bolesti. Trpěla už od chvíle, kdy poprvé vědomě poznala své vyvolení. Trapná situace s nečekaným těhotenstvím, nedůstojné podmínky pro narození a první roky dítěte, duševní vzdálenost od syna, který měl v životě jiné úkoly než běžní izraelští muži, jeho smrt, to vše ji učinilo neuvěřitelně blízkou nám všem, kdo procházíme „tímto slzavým údolím“. Trpěla spíše duševně než tělesně, ale právě proto nám rozumí. Vždyť oč horší je často v nemoci pocit bezmocnosti a strachu než samotná bolest. Maria k nám hovoří a dává nám naději. I to, co vidíme ztracené, je v Božích rukách. Marii ležel na klíně mrtvý syn a třetího dne vstal z mrtvých!

„Milostiplná“

Maria je milostiplná, a právě proto se k ní utíkáme. Její přímluva je velmi mocná a její láska silná. Můžeme říci, že mnohé ženy trpěly více než ona, ale nesmíme zapomenout na to, že nevíme, jak člověk, který je bez hříchu, prožívá řádění zla. Láska činí člověka zranitelným, a tak Maria, plná milosti, jistě velmi těžce prožívala situace, v nichž se lidé stavějí proti Boží vůli a odmítají jeho lásku. Ona tedy rozumí i našim trápením a dodává nám v nich odvahu, kterou z blízkosti Bohu vždy čerpała.

Růženec: vnáší rytmus do chaosu života

Kolik lidí zná důvěrně modlitbu růžence! V ní se Mariin život jakoby prolétá s naším, v něm nacházíme odvahu pro své životní osudy a situace. Maria nám přináší Ježíše, na kterého tak často zapomínáme. I v modlitbě růžence je jakýmsi rytmickým středem našich zdrávasů jméno Ježíš. Vůbec je rytmus čímsi podstatným, co přináší růženec do našeho života. Chaos našeho života zasaženého hříchem a bolestí je třeba proměnit v harmonii. Nemocní asi nemají často trpělivost a sílu modlit se celý růženec, ale alespoň jeho části nebo krátká zvolání „Ježíš“ a „Maria“ mohou uvést do chodu síly, které náš život z hloubky ovlivní.

Maria, uzdravení nemocných, pomoz nám, ať svou nemoc (a celý svůj život) prožíváme tak, že povede nakonec k naší radosti a větší slávě Boží! Amen.

Neděle: Vzkříšení

Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu. Říkaly si mezi sebou: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“ Ale když vzhledly,

viděly, že kámen je odvalen. A byl velmi veliký. Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho. I zděsily se. Řekl jim: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položili. Ale jděte, řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: Jde před vámi do Galileje. Tam ho spatříte, jak vám řekl.“ Ženy vyšly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály. (Mk 16,1-8)

Nádherný den – a zvlášť pro nemocného

Neděle je den odpočinku a vzkříšení. Jak má ale odpočívat ten, kdo je nemocný, ten který nemá tělo ve své moci? Jak se má radovat ze vzkříšení ten, na němž spíše „pracuje smrt“? Ke křesťanské víře patří, že se radujeme i z věcí, které dosud nevidíme. V takové situaci vzkříšení i odpočinek jsou věci, na které se můžeme těšit v budoucnu. Patří k naší naději. Navíc je tato naděje už zčásti přítomná. První člověk byl vzkříšen už téměř před dvěma tisíci roky. Je to Ježíš, stále duchovně přítomný mezi námi. A jeho milost, jeho radost, jeho pokoj nám dávají zakusit něco ze slávy vzkříšení, která nás čeká.

Naše nemohoucí údy, naše trpící tělo, náš unavený a ztrápený duch se mají dočkat proměny, která je naplní slávou a Boží přítomností. Můžeme se už nyní těšit na to, že totéž tělo, které nám nyní vypovídá službu, nám bude zdrojem radosti a překypující síly. Budeme oslavovat svým tělem Pána, a to ne už tak, že mu budeme obětovat svá utrpení, ale že před ním roztančíme své tělo proniknuté Duchem Svätým.

Naděje pro nás i pro celý svět

Ježíšovo vzkříšení dává naději celému světu. Tento svět, trápený pohromami, válkami, lidským chaosem a sobectvím, má být proniknut jemným světlem proudícím z Ježíšova vzkříšeného těla. Nebesa už znají toto oslavení těla a hmoty, vždyť v nich vládne vzkříšený Ježíš po pravici Otcově. Jeho tělo je v nebi příbytkem duší, které dosud na své tělo čekají. A Maria, nová Eva, začátek a první plod obrozeného lidstva, zde vládne se svým tělem vzatým do nebe. Nebe tedy není ráj duchů, vždyť ti, kteří v něm vládou, jsou lidé.

Pozdvihni celý svět k sobě do své slávy!

Volejme tedy spolu s celým tvorstvem, trápeným bezohledností našeho světa, k Pánu dějin, aby uspil příchod proměny vesmíru. Přijď, Pane Ježíši! Naše nemoci, které jsi na sebe vzal, už došly v tvém těle oslavení. Nenech bez povšimnutí také trápení a nemoci svého mystického těla, nás, tvých bratří a sester. Sestup k nám a uzdrav nás, jako jsi se skláněl k chudým a nemocným za svého pozemského života. Svou láskou zahoj naše rány a pozdvihni celý svět k sobě do své slávy.

Nechme ji zazářit

Ježíšovo vzkříšení je zpráva, která se má šířit. Nemá to být jen lék, kterým utěšujeme sami sebe, ale poselství, které předáváme i lidem kolem sebe. Jestliže zachytíme něco z této velikonoční radosti, nechme ji zazářit i na své tváři. Ať skrze naši bolest, únavu a znechucení projde i paprsek této pozoruhodné naděje. Jsem trápený nemocí, ale je ve mně semínko života, které nepřemůže ani smrt. Tato naděje má různou podobu. Někdy z ní nezbude nic jiného než trpělivost. Ale i ta stojí za to.

*P.Leo Zerhau: „Vyřídte sijónské dceři: Kázání pro nemocné“
Převzato z časopisu Milujte se č. 53-55/2020*

Vděčná vzpomínka

*7. prosince 2020 si připomeneme dvacáté výročí
úmrtí našeho milého duchovního Otce*

Rev. Maura Ladislava Poučka OSB

Narodil se 21. listopadu 1920
ve Velké Lečici u Příbrami v Čechách.

Vstoupil do benediktinského řádu, kde v arcidiocésii
sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze - Břevnově
30. srpna 1941 složil řeholní sliby.

Teologii studoval na Karlově Univerzitě v Praze a od roku
1946 v Belgii, kde byl 1. srpna 1948 vysvěcen na kněze.

9 roků působil jako misionář a učitel katolických škol
v Belgickém Kongu v Africe.

Od roku 1965 působil v Chicagu v USA, kde se zapojil
nejprve do práce benediktinů v Lisle, posléze pracoval
především pro naše kraje ve farnosti sv. Prokopa v Chicagu
a nakonec ve farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Ve svém kněžském poslání byl vyhledáván
jako výborný zpovědník.

Spolu s Otcem Vojtěchem Vitem OSB se významnou
měrou podílel na vydávání krajských novin Hlas národa
jako redaktor a korektor.

Na věčnost byl Pánem života a smrti povolán
po těžké nemoci 7. prosince 2000.

Odpočívá na klášterním hřbitově opatství sv. Prokopa v Lisle.

**Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho
obětovat v kostele České misie v Brookfieldu
ve středu 9. prosince 2020 v 10.00 dopoledne.**

*Děkujeme všem, kdo si na něho
v modlitbě vzpomenou s námi.*

*Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu*

Bolestná vzpomínka

*S bolestí v srdci vzpomínáme, že před desíti roky
21. prosince odešel na věčnost náš
milovaný manžel, tatínek a přítel, pan*

MUDr. Jiří Podzamský

Narodil se 14. října 1923 v Kopanicích na Slovensku.
Lékařskou fakultu dokončil na Karlově Univerzitě v Praze.
Po roce 1948 odešel do exilu a v roce 1954 se dostal do USA. Byl
vedoucím lékařem v MacNeal Hospital v Berwynu, později
vykonával soukromou praxi. Byl člověkem šlechetného srdce,
pomáhal potřebným a nemajetné léčil zdarma.
Zemřel po těžké nemoci 21. prosince 2010 ve věku 87 let.
Odpočívá na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, IL.

**Mši svatou za něho budeme obětovat
v sobotu 19. prosince 2020 v 6.30 večer
v kostele České misie v Brookfieldu**

*Děkujeme všem, kdo mu s námi věnují
chvilu tiché vzpomínky v modlitbě.*

Jiřina Podzamská, manželka
Miara a Georgina Podzamský, dcery v USA
Yvonna Čarnecká, dcera s rodinou na Slovensku
a ostatní příbuzní v USA, na Slovensku a v České republice

Vzpomínka na zemřelé

*V čase vánočním vzpomínáme na naše milé rodiče
a prarodiče, které Bůh povolal na věčnost*

Karla Tomečka

Narodil se 18. prosince 1927

Zemřel 16. prosince 2018

Boženu Tomečkovu

Narodila se 22. prosince 1931

Zemřela 27. prosince 2018

**Mši svatou za ně a zemřelou Alenu Rasochovu budeme
obětovat v neděli 20. prosince 2020 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu**

*Děkujeme všem, kdo si na ně vzpomenete
v modlitbě spolu s námi.*

Karel Tomeček, syn
Rudolf Rasocho, zeť
Monika a Simona, vnučky s rodinami
a ostatní příbuzní a přátelé

Upřímná vzpomínka

*Letošního 26. prosince 2019 si připomeneme
dvanácté výročí odchodu na věčnost našeho
milovaného tatínka a dědečka, pana*

Cyrila Příkazského

Narodil se 22. října 1917 v Lužicích u Hodonína. V době hospodářské krize se celá jejich rodina v roce 1933 vystěhovala do Argentiny. Zde se v roce 1949 oženil s Blankou, se kterou prožili 59 let šťastného manželského života. V Argentině se jim narodili synové Cyril, Josef a Václav. Cyril Příkazský se také angažoval v mnoha krajanských spolcích v Argentině a organizoval ochotnická divadla. Byl činný v Československém Orlu. Na pozvání Orlu v roce 1961 přesídlil se svou rodinou z Argentiny do Chicaga. Pracoval zde jako soustružník v továrně a narodila se jim zde dcera Marie a syn Ludvík. V roce 1975 byl zvolen za starostu Chicagské jednoty Orla župy Svatováclavské a tuto funkci vykonával až do své smrti. Mimo to byl aktivním členem mnoha krajanských organizací v Chicagu, angažoval se ve Sdružení československých exulantů, v Národním svazu českých katolíků, v Ústředně moravských spolcích a mnoha dalších organizacích. Dlouhá léta byl členem výboru pro organizaci Československého reprezentačního plesu, nacvičoval a režíroval česká ochotnická divadla, účinkoval v pěveckých sborech, pracoval ve fotbalovém klubu Sparta A.B.A. Chicago, organizoval mnohé zábavy, pikniky a jiné akce. Byl hluboce věřícím katolíkem, ve víře vedl celou svou rodinu, pravidelně navštěvoval naše české bohoslužby a naplno se angažoval v činnosti České misie v Chicagu. Na věčnost byl povolán na svátek sv. Štěpána 26. prosince 2008. Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, IL.

**Mši svatou za něho i jeho zesnulou manželku Blanku
budeme obětovat v neděli 27. prosince 2020
v 11.00 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu.**

*Děkujeme všem, kteří si na naše rodiče
vzpomenou v modlitbě s námi.*

syn Cyril Příkazský
a děti Kaz a Amy, Petr a Emily
syn Josef Příkazský s manželkou Lindou
a děti Josean a Bianca
snacha Jane Příkazský
a děti Pavel a Mark
dcera Marie Nováková s manželem Markem
syn Ludvík Příkazský se synem Mikem

Vroucí vzpomínka

na naše milé rodiče a prarodiče

Františka a Marii Minaříkovy

František Minařík se narodil 11. října 1918
v Kelníkách na Moravě.

Marie Minaříková, rozená Světinská,
se narodila 13. prosince 1924 v Dolním Němčí.
V roce 1943 spolu uzavřeli manželský sňatek.
Po komunistickém puči v únoru 1948 odešli i
s dcerou Mařenkou přes Rakousko a Západní
Německo do USA, kam se dostali v roce 1952.

Žili nejprve v New Yorku později přesídlili do Chicaga,
kde se jim narodila druhá dcera Anička.

Nejprve v Chicagu a později v Ciceru měli známé pekařství.
Obětavě po celý život pomáhali našim exulantům a
všem potřebným lidem v jakékoli nouzi.

Aktivně pracovali v mnoha krajanských organizacích,
především ve Sdružení československých exulantů v Chicagu,
v Ústředně Moravských Spolcích, v Československém Orlu
v exilu a mnoha dalších. Byli též štědrými podporovateli
katolické církve a českých farností v oblasti Chicaga.

František Minařík byl povolán na věčnost 26. března 1998

Marie Minaříková zemřela 7. ledna 2011

Oba jsou pochováni v mauzoleu
hřbitova Panny Marie Královny nebe v Hillside.

**Vzpomínkovou mši svatou
za Františka Minaříka a jeho manželku
Marii Minaříkovu**

**a její bratry Fr. Ludvíka Světinského
a Josefa Světinského
a rodiče Světinských
budeme obětovat v neděli**

**21. března 2021 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu**

*Děkujeme všem, kteří si na naše drahé zesnulé
vzpomenou v modlitbě spolu s námi.*

Marie Dolson, dcera
s manželem Richardem
Anna Minaříková - Vukson
s manželem Michaelem
Colin Kortanek, vnuk s manželkou Jessikou
Justin Kortanek, vnuk s manželkou Kathii
Sofia a Emma Kortanek, pravnoučata

Úmrtní oznámení

*Všem přátelům a známým oznamujeme,
že Pán života smrti k sobě povolal naši milovanou
maminku, babičku a prababičku, sestru a tetu, paní*

Marii Kučerovu

rodačku z Vlčnova na Moravském Slovácku

Narodila se 21. listopadu 1928

Do USA přišla s rodinou v roce 1969

Zemřela 29. října 2020 ve věku nedožitých 92 let

Rozloučili jsme se s ní v kostele České misie v Brookfieldu

při zádušní mši sv. 6. listopadu 2020

Její tělo je pohřbeno vedle manžela Josefa
na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, Illinois

*Děkujeme všem, kdo se s ní přišli na poslední cestě
rozloučit a všem, kdo si na ni vzpomenou v modlitbě.*

syn Josef Kučera s manželkou Ritou

syn Václav Kučera s manželkou Pavlou

syn Rostislav Kučera

Marie, Benjamin, Kristýna a Tomáš – vnoučata

Marcel a Anděla pravnoučata

sestry Anna Kovářová a Božena Plachá

s rodinami v České republice

Úmrtní oznámení

*S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým,
že odešla z tohoto světa na věčnost naše milovaná
dcera, sestra, manželka, maminka a babička, paní*

Barbara roz. Králová

Žila v Oklahomě.

Zemřela po těžké nemoci v listopadu 2020.

*Děkujeme všem, kdo jste ji znali
a vzpomenete si na ni
spolu s námi v modlitbě.*

Za truchlící rodinu

Vladimír Král, otec

Míla, bratr

John, manžel

Srdečně Vás zveme na

ŽIVÝ

BETLÉM

BIBLICKOU HRU

SE ZPĚVY

O NAROZENÍ

JEŽÍŠE KRISTA

V České katolické misii

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

PŘI PŮLNOČNÍ

MŠI SVATÉ

**Na Štědrý večer ve čtvrtek
24. prosince 2020 v 10.00 PM**

O SLAVNOSTI

KRISTOVA

NAROZENÍ

**V pátek 25. prosince 2020
při mši svaté v 11.00 AM**

NA TŘI KRÁLE

**V neděli 3. ledna 2021
při mši svaté v 11.00 AM**

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

v České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje

9415 Rochester Avenue, Brookfield, Illinois 60513

PŮLNOČNÍ mše svatá

Na Štědrý večer ve čtvrtek 24. prosince 2020

4.00 PM SLOVENSKÁ VIANOČNÁ VIGÍLIA svätá omša

7.30 PM PŮLNOČNÁ SLOVENSKÁ svätá omša

10.00 PM PŮLNOČNÍ ČESKÁ mše svatá – Živý Betlém

Mše sv. na Kristovo narození

V pátek 25. prosince 2020

9.00 AM slovenská svätá omša

11.00 AM česká mše svatá – Živý Betlém

1.00 PM slovenská svätá omša

Další bohoslužby

26. prosince – sv. Štěpána

10.00 AM slovenská svätá omša

6.30 PM česká mše svatá

27. prosince – sv. Rodiny

9.00 AM slovenská svätá omša

(obnova manželských sľubov)

11.00 AM česká mše svatá

1.00 PM slovenská svätá omša

31. prosince – sv. Silvestra 5.00 PM slovenská svätá omša

Večer Silvestrovské posezení v klubu misie

od 11.00 do 12.00 hod. večer NOČNÍ ADORACE česky

1. ledna 2021 – Matky Boží Panny Marie

11.00 AM česká mše svatá

1.00 PM slovenská svätá omša

2. ledna 2021 – Zjevení Páně – Tři králů 6.30 PM česká mše sv.

3. ledna 2021 – Zjevení Páně – Tři králů

9.00 AM slovenská svätá omša

11.00 AM česká mše svatá – Živý Betlém

1.00 PM slovenská svätá omša

Příležitost ke svaté zpovědi vždy hodinu před mší svatou.

K svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

*Ježíšku náš drahý,
nezapomeň,
že jsi Jezulátko z Prahy,
nezapomeň,
že jsme dítky Tvoji Matky,
nechť nás rozechřeje
úsměv její sladký!*

**Všem lidem dobré vůle
Boží požehnání**

vyprošuje

Karel J. Chrobák s dětmi a vnoučaty

*přeje
Zdeněk Nerada s rodinou*

**Radostné svátky vánoční
a požehnaný nový rok 2021
svým přátelům a známým přeje**

Alice Vedralova s rodinou

*Hojnost Božího požehnání
a stálého zdraví
všem členům a příznivcům
vyprošuje do celého roku 2021*

**Distriktní svaz českých katolíků
v Clevelandu**

**Rev. Josef Callahan, kaplan
Josef Kocáb, předseda**

Veselé Vánoce a šťastný nový rok 2021
Merry Christmas
and happy New Year 2021 from

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Theresa Aveni, President

We wish a very Blessed Christmas and
 Happy New Year to all our friends
 Všem našim přátelům přejeme
 milostiplné svátky Kristova narození
 a šťastný nový rok 2021

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 W. Cermak Rd., Westchester, IL 60154

Direct Line: (773) 910 – 3400

Chapel: (708) 562 – 5900

e-mail: marikbaken@sbcglobal.net

Veselé Vánoce a
šťastný nový rok 2021

přeje všem přátelům

SPARTA A. B. A.

Požehnané prožití svátků vánočních
a radostný a úspěšný nový rok 2021
všem krajanům po celém světě

přeje a vyprošuje
 od Pacifiku z Kanady
 Čech jazykem a Moravan srdcem

John Novotný

*Veselé Vánoce a
mnoho štěstí a
zdraví v novém
roce 2021
všem přátelům
přeje*

**George Boleslav
Rudolf Boleslav
s manželkou Sharon
a synové Garrett a Brent**

HLASY NÁRODA

*Máte již zapláceno předplatné
na rok 2021?*

**Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou
je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí**

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD

USA na rok – poštou 1. třída:

30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD

Kanada na rok letecky:

30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD

(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky:

30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD

Šeky pište pouze na: Czech Mission

Naše adresa:

Czech Mission

9415 Rochester Ave.

Brookfield, IL 60513

Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

CENTRO
VELEHRAD

Český dům pro poutníky v Římě

**Vás srdečně zve
v novém roce 2021
k návštěvě Věčného města
a k setkání se
Svatým otcem Františkem.**

**Přejeme Vám i Vaším rodinám
radostné Vánoce a
u jesliček Kristových
v bazilice Panny Marie sněžné
Vám vyprošujeme Boží pomoc
a požehnání pro celý příští rok.**

P. Hynek Šmerda, ředitel

**V opraveném poutním domě nabízíme ubytování a
další služby pro jednotlivce a skupiny poutníků.**

**Dům se nachází 10 minut pěšky od Vatikánu,
autobusové a vlakové spojení je po celém Římě.**

Cena za osobu a noc se snídaní je od 30 €,

**Via delle Fornaci, 200, 00165 Roma, Italia
Tel: + 39 06 636 256 nebo + 420 577 440 070
www.velehrad.it**

MLADÝM

VÁNOČNÍ PROČ – KDY – JAK – KDE

„Proč se planeta Země pořád otáčí a ještě se nezastavila,“
zeptal se malý chlapec jednoho zimního večera svého otce,
když spolu zdobili vánoční stromek.

„To bude asi proto,“ odpověděl otec,
„že Bůh čas od času svým prstem do planety šťouchne
a zase jí dodá novou energii k rotaci.“

„A kdy to dělá?“

Tatínek, který právě připevňoval
na špičku stromku vánoční hvězdu,
využil situace a odpověděl:

„Vždycky o Vánocích. Když zvoní zvony na půlnoční mši,
dotýká se Bůh znovu Země
a dává jí do příštího roku novou sílu
k oběhu kolem Slunce.“

„A jak to dělá?“

Otec, kterému už pomalu docházela fantazie,
hleděl z okna na sněhem zapadlou noční krajinu
a marně hledal uspokojivou odpověď.

„Možná se dotýká Země právě v noci,
aby jeho prst nebyl vidět a aby svoje jednání přikryl tajemstvím.“
Chlapce tyto odpovědi uspokojily jen na chvíli.
Jeho hloubavý duch vynesl před otce další otázku,
„... a kde je místo, kam šťouchá?“

Tentokrát už otec rezignoval.

Pokrčil rameny,
pohlédl na ustrojený vánoční stromek a řekl:
„To jen Pán Bůhví.“

Čtyři dětské otázky – proč, kdy, jak a kde – mají svoji logiku.

A dialog, který spolu vedli otec a syn,
nemá jen povrchní příchut' sváteční atmosféry,
ale má v sobě také kus vánoční pravdy.
Více, než o kvantitu planetární rotace,
jde Bohu o kvalitu života každého člověka.

Nejen biologickou nebo sociální,
ale především duševní, spirituální
a nakonec i o tu ve věčnosti.

A to nejen o Vánocích.
Má-li mít v těchto směrech naše cesta
„vysoké obrátky,“ smysl a cíl,
máme zodpovězenou otázku
PROČ se Ježíš narodil.

Absolutní a neuchopitelný i nepochopitelný
Tvůrce vesmíru poslal na svět svého Syna,
který se v podobě malého chlapečka
dotkl svoji bosou nožičkou
v betlémském chlévě planety Země;
Bůh prostřednictvím vtěleného Slova
oslovil veškerou existenci světa.
Jeho příchodem zároveň vlil novou energii
nejen běhu lidských dějin,
ale i každému, kdo stojí o vysokou frekvenci životních obrátek,
dodává vše potřebné k tomu, aby se nezastavil.

Víme sice, proč se tak stalo,
ale je dobré vědět také,
KDY se Bůh může dotknout nás samotných.
Skutečně je tomu tak jen o půlnoční hodině
na půlnoční mši v kostele?

Ano - nejen - ale i !

Také v ostatní noci, ostatní dny, ostatní hodiny,
ba ve všech minutách a sekundách v roce
můžeme dostat, pokud se otevřeme
a budeme po tom toužit,
smysl a cíl našeho života.

JAK se nás Bůh dotýká?

Na rozdíl od nás, lidí, má daleko pestřejší fantazii.
Prostřednictvím všech věcí stvořených,
viditelných i neviditelných, objevených i jen tušených,
prostřednictvím tónů i barev,
vším může dát do pohybu naše srdce.
Proto zvláště v tento, vánoční čas,
bychom je neměli zatvrzovat.

Zbývá poslední otázka. KDE.

Protože za vším, co souvisí se smyslem Vánoc,
stojí Boží láska, dotýká se nás Bůh v srdci.

Vánoční čas má naše srdce otevřít
a smysl Vánoc je má připravit, aby je Bůh mohl naplnit.

Nebojme se proto otevřít svá srdce Kristu.
Zcela a bez výhrad.

Uplynulo 250 roků od narození Ludwiga van Beethovena

Ludwig van Beethoven, geniální hudební skladatel, pianista a dirigent, se narodil pravděpodobně dne 16. 12. 1770 v německém městě Bonnu. Přesné datum jeho narození není známo. Jisté je to, že byl dne 17. 12. 1770 v Bonnu pokřtěn. Byl to německý hudební skladatel, který dovršil tzv. „První vídeňskou školu“ klasicistní hudby. V průběhu svého života rozvinul klasicistní slohové a formové prostředky do svého vlastního hudebního stylu. Otevřel tak dveře novému hudebnímu epoše – romantismu.

Seznam hudebních děl Ludwiga van Beethovena zabírá cca 1 a ½ stránky formátu A4. K nejslavnějším jeho dílům patří 3., 5., 6., 7. a 9. symfonie, monumentální „Missa solemnis“, opera „Fidelio“ a houslový koncert D dur opus 61. Velmi oblíbené jsou jeho klavírní skladby „Cisařský koncert“ a „Pro Elišku“ („Für Elise“), která byla zkomponována v roce 1810. K velmi oblíbeným a často hraným patří sonáty „Měsíční svit“, „Appassionata“ a „Patetická“.

Ludwig van Beethoven byl druhorozeným synem Johana van Beethovena a ovdovělé Marie Magdaleny Leym, rozené Keverich. Z jejich sedmi dětí se dospělosti dožili pouze Ludwig a jeho 2 mladší bratři: Kaspar Karl a Johann. Ludwigova rodina byla hudebně talentovaná. Jeho dědeček, rovněž Ludwig, byl kapelníkem v jeho rodném městě Mechelen ve Vlámku (dnes je Vlámko součástí Belgického království). Odtud později se svoji rodinou odešel do města Bonnu. Jeho rodina se pak zapojila do života v Německu ve službách tehdejšího kurfiřta (volitele římsko-německého císaře) arcibiskupa kolínského.

Beethoven prožil dětství v neradostném ovzduší. Jeho otec, který byl dvorním tenoristou, propadl alkoholu. Beethovenovo vzdělání bylo zanedbáváno, Beethovenův hudební talent byl jeho otcem zneužíván jako zdroj rodinných příjmů. Prvním učitelem hudby mladého Ludwiga byl jeho otec. Po několika letech despotické výchovy a hraní na klavír dostal větší volnost. Pro rozvoj jeho talentu bylo důležité, že i přes své zkušenosti s otcovou krutostí si zachoval k hudbě a ke hře na klavír velmi pozitivní vztah.

Teprve ve svých 9ti letech dostal Ludwig řádného a zodpovědného učitele. Byl jím Christian Gottlob Neefe, tehdy dvorní varhaník v Bonnu. Ten se později stal jeho přítelem a rádcem. Uvedl ho zejména do umění Johanna Sebastiana Bacha a umožnil mu vydání prvních skladeb. V období dospívání našel Ludwig van Beethoven azyl u

Ludwig van Beethoven
v době, kdy skládal slavnostní mši
„Missa solemnis“
(obraz od Josepha Karla Stieler)

vdovy po bonnském archiváři a dvorním radovi Emanuelu Josefu Breuningovi. Vdova byla k němu velmi laskavá a chápavá. V jejím domě nacházel přátele, vyučoval hře na klavír její děti a později se u ní scházel s uměnímilovnou mladou bonnskou společností.

Ve svých 17 letech, v roce 1787, se Ludwig van Beethoven odebral do Vídně. Stalo se tak poté, co jeho učitel Neefe vymohl tuto cestu u kurfiřta Maxmiliána Františka Habsbursko-Lotrinského. Ve Vídni se Beethoven (snad) setkal s Wolfgangem Amadeemem Mozartem. O jejich setkání však neexistují písemné doklady. Někteří autoři uvádějí, že se nakrátko stal Mozartovým žákem. Mladý, nadějný Beethoven se však musel brzy vrátit zpět do Bonnu. Jeho matka umírala na tuberkulózu. Po její smrti připadla 17letému Ludwigovi starost o výživu rodiny, včetně výchovy dvou jeho mladších bratrů.

Ludwig van Beethoven žil od roku 1792 trvale ve Vídni. Studoval tam u významných hudebních skladatelů Josepha Haydna, Antonia Salieriho, Johanna G. Albrechtsbergera a Johanna Schenka. Stal se oblíbencem aristokracie, pocházející ze zemí Habsburského mocnářství. V neposlední řadě to byli také čeští a moravští aristokraté. Díky jejich finanční podpoře se mohl žít jako svobodný umělec, což bylo tehdy ještě velmi neobvyklé. V té době byli hudebníci většinou zaměstnáni u císařského dvora, u některého zámožného šlechtice nebo u boha-

tého církevního hodnostáře.

Beethovenovými nejvýznamnějšími patrony se stali páni Lichnovští, Kinští, Esterházyové a především Lobkovicové. Měl také příjmy z honorářů za koncerty a za výuku svých žáků. Jednou z nejbližších Beethovenových důvěrníků byla paní Anna Marie hraběnka z Erdödy. Poskytovala mu roční rentu získanou od členů vysoké rakouské šlechty. Beethoven věnoval této paní hraběnce 4 ze svých pozdějších komorních skladeb.

Přibližně v letech 1795–1798 se začínaly projevovat Beethovenovy potíže se sluchem. Trpěl závažnou formou tinnitu (ušního šelestu). V uších mu neustále zněly nepříjemné zvuky. Používal řadu pomůcek, od různých druhů naslouchátek až po speciální tyč, připravenou k ozvučné desce klavíru. Když tyč skousnul, mohl lépe vnímat zvukové vibrace. Sluch se mu neustále zhoršoval. Podle slov jeho žáka Carla Czerného mohl bez větších obtíží slyšet hudbu a lidskou konverzaci pouze do roku 1812. Podle jiných zdrojů již v roce 1816 úplně ohluchnul. Jeho mimořádný hudební génius mu však umožnil vytvořit několik ze svých nejvýznamnějších děl v době, kdy byl už zcela hluchý.

Mezi oblíbené básníky Ludwiga van Beethovena patřil Johann Wolfgang Goethe. V jeho básních cítil sílu a vůli vzepřít se tehdejšímu uspořádání světa. Napsal mj. hudbu ke Goethemu tragédii „Egmont“ a věnoval mu zhudebnění jeho básně „Klidné moře a šťastná plavba“. Od roku 1808 pomýšlel na zhudebnění Goethova „Fausta“. Bezúspěšně hledal někoho, kdo by mu toto dílo upravil do podoby divadelního představení. Oba umělci se setkali jenom jednou, a to v teplických lázních v severních Čechách roku 1812.

Protichůdné postoje v průběhu let zaujímal Ludwig van Beethoven k francouzskému vojevůdci a císaři Napoleonu Bonapartovi. Roku 1803 uvažoval o věnování své „Symfonie č. 3 Eroica“ právě Napoleonovi. Existují názory, že to měla být záminka k jejich osobnímu setkání. Nakonec Napoleona Bonaparta přestal obdivovat a tuto symfonii věnoval svému největšímu mecenáši knížeti Josefu Františku Maxmiliánovi z Lobkovic. V roce 1809 Ludwigu van Beethovenovi Napoleonův bratr, vestfálský král Jérôme Bonaparte, nabídl místo v Kasselu. Tuto nabídku císařem Napoleonem Bonapartem zklamaný Beethoven odmítl.

Existuje mnoho domněnek o chorobách Ludwiga van Beethovena. Odborníci uvažují o syfilidě, cirhóze jater nebo o chronickém zánětu tlustého střeva (tračníku). Po labora-

torní analýze vzorku Beethovenových vlasů se jako možná příčina smrti jeví také otrava olovem. Po dlouhodobých potížích podstoupil Beethoven v prosinci roku 1826 operaci břicha. O 4 měsíce později, dne 26. 3. 1827, ve věku 56 let ve Vídni Alservorstadtu zemřel. Na pohřeb mu přišlo 10–20 tisíc lidí. Jeho rakev nesli významní hudebníci té doby. Tělo Ludwiga van Beethovena uložili do hrobu na hřbitově ve vídeňském předměstí

Währing. Roku 1888 byly jeho ostatky exhumovány a přemístěny na tehdy nově zřízený Vídeňský ústřední hřbitov (německy: Wiener Zentralfriedhof).

V roce 1955 navrhl Richard Nikolaus Coudenhove-Kalergi členům tehdejší Rady Evropy, aby se báseň „Óda na radost“, vytvořená Friedrichem Schillerem a zhudebněná Ludwigem van Beethovenem, stala evropskou hymnou. Ludwig van Beethoven

tuto zhudebněnou báseň roku 1824 vložil do čtvrté, závěrečné věty své „Deváté symfonie“ („Symfonie č. 9“). V roce 1972 byla tato skladba oficiálně uznaná za hymnu Rady Evropy a v roce 1985 se stala oficiální hymnou Evropské unie. Jako hymna se používá pouze její instrumentální verze. Instrumentální kompozice nové evropské hymny se tehdy ujal Herbert von Karajan, jeden z nejvýznamnějších dirigentů 20. století.

Německý originál básně

An die Freude:

Freude, schöner Götterfunken,
Tochter aus Elysium!
Wir betreten feuertrunken,
Himmlische, Dein Heiligtum.
Deine Zauber binden wieder,
Was die Mode streng geteilt,
Alle Menschen werden Brüder,
Wo Dein sanfter Flügel weilt.
Wem der große Wurf gelungen,
Eines Freundes Freund zu sein,
Wer ein holdes Weib errungen,
Mische seinen Jubel ein!
Ja, wer auch nur eine Seele
Sein nennt auf dem Erdenrund!
Und wer's nie gekonnt, der stehle
Weinend sich aus diesem Bund.
Freude trinken alle Wesen
An den Brüsten der Natur;
Alle Guten, alle Bösen
Folgen ihrer Rosenspur.
Küße gab sie uns und Reben,
Einen Freund, geprüft im Tod;
Wollust ward dem Wurm gegeben,
Und der Cherub steht vor Gott!
Froh, wie seine Sonnen fliegen
Durch des Himmels prächt'gen Plan,
Laufet, Brüder, eure Bahn,
Freudig, wie ein Held zum Siegen.
Seid umschlungen, Millionen!
Diesen Kuß der ganzen Welt!
Brüder! Über'm Sternenzelt
Muß ein lieber Vater wohnen.
Ihr stürzt nieder, Millionen?
Ahnest du den Schöpfer, Welt?
Such' ihn über'm Sternenzelt!
über Sternen muß er wohnen.

(Autor básně: Friedrich Schiller)

Český překlad básně

Óda na radost:

Radosti, ty jiskro Boží,
dcero, již nám ráj dal sám!
Srdce vzňaté žárem touží,
nebeský tvůj krásy chrám.
Kouzlo tvé teď opět váže,
co kdy čas tak dělil rád,
zástup lidstva sbratřen bliže
cítí van tvých křídel vát.
Komu štěstí v žití přálo,
v příteli že štít svůj máš,
komu věrnou ženu dalo,
mísit pojd' se v jásot náš!
Sám byt' jenom jednu duši
svoji na tom světě zval!
V díle tom kdo nezdar tuší,
od nás ber se s pláčem dál!
Radost každá bytost sáti,
přírodo, chce z nader tvých;
zlý a dobrý chce se bráti
v jejich stopách růžových.
Révy žár nám, pocel smavý,
na smrt věrný přítel dán;
vášně plam dán červu žhavý,
světlý cherub dlí, kde Pán.
Dál, jak jeho slunci roje
nebes modrou nádherou,
spějte, bratří, drahou svou
směle, jak by rek šel v boje.
V náruč spējte, milióny!
Zlíbat svět kéž dáno nám!
Bratři! Hvězd kde žárný stan,
dobrý Otec zří z mlh clony.
Dlíte v prachu, milióny?
V bázni Tvůrce tuší svět?
Pátřej, hvězd kde bezpočet!
V záři ční tam Božské trůny.

(Český překlad: Pavel Eisner)

Vlajka Evropské unie

Vlajka Evropské unie je vedle hymny dalším z jejích hlavních symbolů. Je na ní vyobrazen soustředný kruh dvanácti zlatých hvězd na modrém pozadí. Hvězdy jsou rozmístěny podle ciferníku hodin a všechny jsou otočeny stejně – dva hroty dolů a jeden nahoru. Počet hvězd je ustálen na dvanácti a nesouvisí s počtem členů Evropské unie.

V roce 1987, poté co Evropské hospodářské společenství vlajku přijalo, uvedl její autor Arsene Heitz, že se při jejím návrhu inspiroval textem 12. kapitoly biblické knihy Zjevení svatého Jana, která zobrazuje ženu s dvanácti hvězdami kolem hlavy. Tento symbol je v evropském umění často spojen také se zobrazením Panny Marie právě s dvanácti hvězdami kolem hlavy, modrá je přitom též v umění chápána jako barva Panny Marie.

S využitím Wikipedie připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

In memoriam Marie Kučerové

**Marie Kučerová (roz. Cahelová, 1928–2020),
exulantka a svědkyně vlčnovských (po)válečných dramát**

Marie Kučerová v České misii 2018

Do dědiny proslavené unikátní „jízdou králů“ se deset let po vzniku Československa (21. 11. 1928) rodí v rolnické rodině Cyrila a Marie Cahelových prvorozená dcera Marie. „Můj tatínek tak moc chtěl chlapce,“ zmiňuje pamětnice, které však Pán Bůh přidal ještě dvě mladší sestřičky: Annu (později provdanou Kovářovou) a Boženu (nyní Plachou).

Marie vzpomíná na radostné dětství (v němž nebylo „peněz na utrácení“): na svou zálibu v květinách a zahrádce, na jednoduché brusle – dva přibité nožíky, houpacího koně vyrobeného tatínkem, na slavnosti v kostele svatého Jakuba, na vinobraní, hody a slavné tancovačky. „Měli jsme ještě jiné radosti: Vařily se švestky. Ve dne je míchaly babičky, a jak přišel večer, tak došli kluci s holkama. Ti míchali v noci, ale „nejvíce hubů“ – pro srandu, víš.“

Rodina chodí v zimě, kdy zemědělská půda nabírá sílu na další rok, na návštěvu k různým přátelům, kteří mají také děti. Hrávají se karty. „Jak neměli dost chlapců, tak už jsem byla za stolem i já.“

Děvče se učí výborně, ale po pěti letech školní docházky se zalekne odchodu za hranice dědiny: „Tehdy mi měli nalépat. Já jsem plakala a nechtěla jsem jít na školu, protože to nebylo ve Vlčnově. Takže já jsem říkala, že budu radši vyhazovat hnůj – jenom mne neposílejte pryč.“ Tak mne nechali, tak jsem zůstala s hospodářstvím.“ Ve škole ještě vládne přísnost a kázeň: „Když byl někdo nedobry, tak došel tatínek a dal mu „po hubě“ a bylo pokludněné.“ Žáci vnímají jako veliký trest též klečení v koutě na polénku.

Marie s dalšími asi dvanácti dívkami dere peři („Můj otec to měl tak rád, že udělal ještě stoličky, abychom měly ještě stoly, dlouhé lávky.“), dělají si legraci z nově vznikajících i neopětovaných lásek ve vsi, hodně se všude vypráví a zpívá: „Ženské něco vykládaly a já jsem se někdy bála, že sem nechtěla jít potom ani na záchod. O nějakých strašácích nebo o něčem, rozumíš. (...) A moc se zpívalo, to nikdy nezapomenu. Všecky písničky. Kluci došli s harmonikou.“ Ještě nedávno rodilá Jihomoravačka notovala: „V hornom konci svítá...“ či „Vinohrady neprodám, ráda vínko pítávám. Pole bych si poprodala a tebe z vojny nedostala.“ Její repertoár čítá i kolem její devadesátky asi 280 regionálních písní, které si zejména v důchodu ráda zaznamenává a opakuje. Na zpěv má z dětství krásné vzpomínky: „Ležíme ještě se sestrou v ložnici a kluci zpívají po dědině. Ty písničky jsem všecky znala nazpaměť. Tak zpívali vždycky, jak šli z dědiny. A tys uhodla zrovna po hlase, kteří to jsou. Takže to mládí jsme měli opravdu dobré,“ uzavírá vzpomínky na svá první léta prvorepubliková rodačka.

Zvláštní klima druhé světové války se otiskuje i v dědině na Uherskohradištsku. Marie zmiňuje, jak jí chyběly muziky, jak se musela několik ročníků učit v němčině, jak byly ve Vlčnově cesty vyhazovány do vzduchu, jak „to bylo hlídání, bylo stanné právo a pozhášané o osmi hodinách. A někteří lidé i žalovali – to záleželo na charakteru,“ dle pamětnice však obvykle nespokojení lidé, kteří nikdy tolik nedřeli, avšak druhým jen záviděli.

Vlčnovské rodiny se musí často při hrožících střetech schovávat ve sklepech. Pamětnice i o více než sedm desetiletí později vzpomíná: „Nikdy bych si bývala neuvědomila, že šrapnel může udělat tak neuvěřitelný rámus!“ Při nešťastných událostech (zejména sklonku války) rodina ztrácí několik známých.

Dle slov devadesátnice jejich dům postupně obývalo několik skupin různých vojáků – teprve sedmnáctiletý „hošík“, mladík, který mladé Marii i přes jazykovou bariéru pomohl prát v pračce „která se ještě rukou kývala“, muži, kteří již na frontě zřejmě ledacos zažili, a při přeletěch letadel se vždy schovávali ve sklepech, avšak i tací, kteří jim střelili na dvorec, pečlivě nazdobeném před velikonočními svátky: „To, co

nabarvila mamka, všechno zničené. Hrozně se tomu řehťali,“ nebo močili u nich (i na – ve stodole pečlivě schované – kroje). „Když šla vojna – když šla přes nás, my jsme byli na prostředku vesnice. A oni vždycky pohovovali. Tady byly u nás čtyři rozdílné bandy. A vždycky zvlášť.“

Česko-slovenské pomezí bylo také v posledních válečných měsících prodchnuté odbojovými skupinami. „Náš pantáta začal podporovat partyzány. A nejenom, že Rusa schovával, ale on ho i živil a měl ho ve stodole.“ Dle odborných publikací se jednalo o zběha ze zajateckého tábora, tankistu npor. Dimitrije Lavrentěviče Kuriněnka, na jehož žádost hledal Mariin budoucí tchán František Kučera napojení na partyzány. „V domě Františka Kučery, který Kuriněnka k partyzánnům přivedl, se i nadále často konaly schůzky, na kterých se jednalo o obstarávání zbraní. (...) Kučera poskytl Kuriněnkovi druhý oděv, novou obuv a pistoli. Sám si ponechal loveckou pušku. Rus se spřátelil zejména s Františkovým synem Josefem, který ho všude doprovázel,“ píše ve výsledcích svého regionálního historického bádání Miroslava Nováková (srov. *Protifašistický odboj na Uherskobrodsku v letech 1939-1945*, 2010). K dramatickým událostem (zmiňovaným tamtéž) došlo v souvislosti s touto činností v noci z 9. na 10. dubna 1945 při schůzi Revolučního národního výboru, kde byl František Kučera zvolen předsedou. „Bůda“, v níž ten večer bylo 15 osob, explodovala, Kuriněnko zahynul, avšak většina účastníků vyvázla. „Otec měl s sebou toho Rusa. Schůze probíhala ve vinohradech. Vyletělo to tam do luftu, poněvadž někdo měl nějaký granát nebo něco ještě většího. Ta schůze se odbývala navrchu a on byl ve spodu. Neví se dodneška, co se stalo. Akorát to šťastně dopadlo, že pár jich mělo jen trochu nějaké menší zranění.“

Poválečný vývoj a silící vliv komunistů přináší rodině řadu starostí. Tchán je v přituhujícím klimatu varován, že by měl utéci, jinak bude pro své politické aktivity uvězněn a možná přijde i o život. Rodina netuší, kde se nachází. Ani jeho žena, ani jeho jediný syn. Mohou se jen dohadovat, zdali je František Kučera vůbec ještě naživu. Útěky ve vlčnovském okolí nekončí v té době vždy šťastným koncem. „Neměl jinší možnost, než prostě odejít z Československa. Ještě teprve dnes jsem dostala papíry, že byli neviní. (...) Potom jsme dostali od něho dopis, že je všechno v pořádku, práci měl pod úroveň, protože on byl politický.“

Marie, která po krásné krojované svatbě s Josefem Kučerou (1948) povije prvorozeného Josefa (Joseph, 1949), později též Václava (James, 1959) a Rostislava (Russel, 1961). Se svou novou rodinou žije zprvu na jednom z nejlepších vlčnovských statků. „Hned ze začátku jsme nesměli mít domy větší jak obytné. Začali tlačit lidi do družstva a lidi se toho nechtěli vzdát. Manžel byl Kučera a jeho tatínek měl nejvíc půdy ve Vlčnově.“ Ještě po mnoha desetiletích totality zmiňuje, jak komunisté obecním rozhlasem oznamovali, že půda ostane těm, kteří na ní pracují, jak skupina komunistů neustále chodila a agitovala, jak rodinami po staletí obdělávaná půda byla sedlákům sebrána, jak nereálné dodávky zemědělce ničily („tolik slépek, tolik prasat, všechno sčítané“), jak její rodiče a další – „každý na tom kousku lpěl (a neměli tak velké hospodářství jak u Kučerů), ale měli to pěkné a všechno udržované“,

jak po útěku tchána do zahraničí „všecko do puntíku vyházeli a neudrželi „ani smet“ – to bylo propadnuté ve prospěch státu. My jsme to chtěli vykoupit, nechtěli nám to prodat.“ Mariin strýček musel položit svou profesi, protože podle jejich slov již nemohl mít dle nových regulí své zaměstnance a učně.

Lepší stroje (jako mlátičky) byly zemědělcům zabavovány, krávy a další zvířata byla odváděna: „To byl nepříjemný pocit, protože když koně šli vedle našeho, tak ještě řehťali, aspoň měsíc pokaždé dávali vědět, že k nám patří.“ Vstupu do družstva vzdorovali Kučerovi do poslední chvíle – ve vsi se poddali, jak zmiňuje pamětnice, až jako předposlední.

„Všichni, kdo měli něco s komunisty, tak něčím trpěli. Ty všechny měli na papíře a o každém věděli i to, co nebyla pravda.“ Mariin manžel, jediný syn prosperujícího sedláka, dostal nejpodřadnější zaměstnání („nedostal už druhou práci, protože nebyl poslušný.“)

Po sovětské invazi rodina v roce 1969 odjíždí za Františkem Kučerou (a tehdy již i jeho ženou Františkou), usazuje se v USA, kde se tchánovi díky tvrdé práci (mj. vytírání podlahy v restauraci či pronajímání bytů) podařilo zatím uchytit. Ten stále doufal v návrat do vlasti, stejně tak i Marie, které se zejména prvních pět let původně plánované „dočasné návštěvy“ nového kontinentu nesmírně stýskalo. Své povolání našli Marie i Josef u společnosti Western Electric, na niž nedali dopustit – pro veselé československé prostředí, které jim pomáhalo, zejména pak pro obdivuhodný přístup firmy k pracujícím (i překvapivý zájem o rodiny zaměstnanců – Marie vzpomínala na květiny na hrobě svých zesnulých příbuzných).

Marie Kučerová, která se v čechoamerické komunitě (i když se časem s rodinou přestěhovala z La Grange v Illinois na farmu do města Union Pier v Michiganu, kterou znají krajané jako místo táborů a dovolených) účastnila pikniků, oslav i života české farnosti, odešla 29. 10. 2020 – dvacet devět let po svém manželovi – k Pánu. Vzpomíná na ni krom jejích tří synů, čtyř vnoučat a dvou pravnoučat i celá Česká katolická misie i přátelé rozprostření po světě.

Marie Štěpánová, Česká republika

Marie Kučerová

byla dlouholetou členkou České misie v Chicagu.

Pravidelně navštěvovala naše české bohoslužby

u Panny Marie Svatohoské v Ciceru

i v našem novém kostele v Brookfieldu.

Se svými syny se angažovala v úsilí o záchranu našeho Velehradu v Ciceru a pokračování činnosti naší misie a také ji štědrě hmotně podporovala.

Ráda se účastnila také středečních setkání seniorů.

I když trávila poslední léta v Michiganu,

často ji na tato setkání přiváželi synové.

Kéž jí všemohoucí Bůh odplatí za vše dobré, co v životě vykonala a Pán jí dá věčné odpočínutí

a světlo věčné i radostné setkání se svými blízkými na věčnosti.

Pozůstalé rodině vyslovujeme upřímnou soustrast

Mons. Dušan Hladík

a přátelé z České misie v Chicagu

Huculská republika byla v létě roku 1919 připojena k Československu. Nazývala se potom Podkarpatská Rus

Huculská republika byla vyhlášena dne 8. 1. 1919 na území Dnešní Zakarpatské oblasti Ukrajinské republiky. Tento malý stát existoval až do dne 11. 6. 1919, tedy asi 6 měsíců. Nebyl však žádným státem uznán. Byl to už druhý pokus o vytvoření samostatného státu na území pozdější Podkarpatské Rusi. Ten první rusínský státní útvar, vítěznými mocnostmi po 1. světové válce rovněž neuznaný, se jmenoval „Západoukrajinská republika“.

Oba výše zmíněné státy byly vyhlášeny na území slovansky hovořících obyvatel části Uherska. Obyvatelé tohoto území sami sebe nazývali Rusíny. Předsedou vlády Huculské republiky byl řádně a demokraticky zvolený Štefan Kločurak. Ten po svém zvolení zorganizoval mj. také ozbrojené složky Huculské republiky. Ty čítaly téměř tisíc vojáků. Huculská republika po půl roce svého trvání zanikla, a to po invazi rumunských vojsk. K rumunské invazi došlo začátkem června roku 1919.

Štefan Kločurak, (* 27. 2. 1895 v Jasini, † 8. 2. 1980 v Praze)

Vedle ideje existence samostatného státu se v části rusínských inteligence ozývaly hlasy pro udržení integrity s bývalým Uherskem. Diskutována byla také možnost připojení se k tehdejší Ukrajinské republice. Z porevolučního Ruska měli Rusíni tehdy obavu především kvůli šířícímu se bolševismu. Marx-leninské ideály byly těmto lidem cizí. Pevné kořeny křesťanské víry u nich sahaly až k velkomoravským věrozvěstům sv. Konstantinu-Cyrylu a sv. Metodějovi, tedy do konce 9. století n. l.

Rusíni v Lawoczném v dubnu roku 1915

Území Huculské republiky se na základě Sain-Germainské smlouvy, podepsané roku 1919, stalo součástí Československé republiky. Dostalo název „Podkarpatská Rus“ a při zemském uspořádání ČSR bylo jednou ze 4 zemí Československa. Pro politickou reprezentaci Huculské republiky bylo připojení k Československu v té době poslední možnou a snad i výhodnou alternativou. Ještě i potomci tehdejších obyvatel Podkarpatské Rusi vzpomínali s vděčností na to, že je Československá republika zbavila bíd, postavila jim železniční tratě a vozovky pro rozvíjející se automobilovou dopravu v zemi. Československá republika postavila do té doby neexistující moderní budovy škol, divadel a celostátních a místních úřadů. Dbala na to, aby všichni její obyvatelé byli gramotní. Po ukončení povinné školní docházky pak mohli studovat na kterékoliv vyšší nebo vysoké škole v Československu.

Východoslovanské etnikum žije na svazích Karpat na rumunsko-ukrajinském pomezí. Ještě i dnes většina Rusínů žije v horských vesničkách. Současná situace je pro Rusíny složitá. Většina obyvatel se hlásí k ukrajinské národnosti, jen malé procento k národnosti rusínské. Zcela jistě se o toto odnárodnění Rusínů přičinily sovětské úřady a sovětské školství po připojení Podkarpatské Rusi k Ukrajinské SSR na konci 2. světové války. Ještě ani dnes mentalita Rusínů, jejich zvyky ani jazyk, kterým hovoří, nejsou stoprocentně ukrajinské. Mají totiž svoje vlastní zvyky, svoji vlastní kulturu a svoje vlastní tradice. Někteří Rusíni, žijící v Rumunsku, se hlásí k národnosti rumunské.

OOOO – Československo v letech 1928–1938

Čtyři země Československé republiky v období let 1928–1938

Dřevěný kostelík na Podkarpatské Rusi

Rusini ve Verchovině roku 1934

Halina Pawlowská
(* 21. 3. 1955 v Praze)

Pro ty, kdo rádi sledují české zábavné televizní pořady, bychom neměli zapomenout říci, že politik, spisovatel a někdejší předseda vlády Huculské republiky pan Štefan Kločurak byl strýcem populární české moderátorky a scenáristky Haliny Pawlowské. Zajisté si vzpomenete na její televizní pořady nazvané „Banánové rybičky“, „Mamba show“ a další. Její strýc a někdejší předseda vlády Štefan Kločurak byl divákům představen ve filmové novele Haliny Pawlowské nazvané: „Díky za každé nové ráno“.

Ukrajinský Řád svobody

Panu Štefanu Kločurakovi byl Ukrajinou republikou dne 14. 3. 2019 in memoriam udělen „Řád svobody“. Tento řád dostal posmrtně (citujeme:) „za významný osobní přínos k oživení ukrajinské státnosti a za nesobeckou službu ukrajinskému lidu“.

*S využitím internetu připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

Oblohu nad Čechami ozářil mimořádně jasný bolid

Nejprve několik slov úvodem. Bolid je název pro velmi jasný meteor, světelný jev ve starší češtině zvaný povětroň či létavice. Někdy je jasnější než planeta Venuše. Ta je večer nazývána Večernicí, ráno Jitřenkou. Mezi bolidy se někdy počítají také meteory, které svítí o něco méně než Venuše. Vlivem velmi vysoké rychlosti a tření o vzduch během letu v zemské atmosféře se hmota kosmického tělíska (meteoritu) silně zahřívá a intenzivně odpařuje. U velkých meteoritů může následně dojít k jednomu nebo více výbuchům. Těleso se při nich obvykle rozdělí na více částí. Tento jev bývá doprovázen tlakovou vlnou, někdy také supersonickým třeskem.

V neděli dne 8. listopadu 2020, v 18 h 11 min 02 sec středoevropského času (zkr. SEČ) vstoupil do zemské atmosféry meteorit (kosmické tělísko) o hmotnosti asi 20 kg. Ve výšce 88 km nad zemským povrchem začal svítit. Došlo k tomu nad obcí Hejnice v Jizerských horách, v severní části Čech, v České republice. Těleso se v té době pohybovalo rychlostí 16 km/sec po velmi strmé dráze. Jeho dráha byla skloněna k zemskému povrchu 77 stupňů, směřovalo tedy téměř kolmo na zemský povrch. V letu pokračovalo JV směrem a postupně svůj jas zvyšovalo.

Průlet meteoritu zemskou atmosférou

Maximálního jasu, který odpovídal jasu Měsíce v úplňku, tento bolid dosáhl v krátkém zjasnění ve výšce 33 km. V této fázi letu meteorit mohutně brzdil a také se rozpadal. Celou světelnou dráhu, dlouhou 70 km, prosvištěl v průběhu pěti sekund a pohasl ve výšce 20 km nad jižní částí Jizerských hor. Jeden jeho větší úlomek a vícero malých, řádově deseti gramových a gramových, prý mohlo dopadnout na zemský povrch.

Před srážkou se Zemí meteorit obíhal Slunce po jenom málo výstředné dráze. Jeho dráha byla necelých 20 stupňů skloněna k rovině ekliptiky, tj. k rovině dráhy Země. V přísluní se dostával jen o něco málo blíže ke Slunci, než je dráha Země. V odsluní se dostával jen málo za dráhu planety Mars. Pravděpodobně se jednalo o část asteroidu, který pocházel z vnitřní části hlavního pásu planetek. Popisovaný meteorit dostal označení EN081120. Vědci předpokládají, že se jednalo o kamenný meteorit běžného složení, viditelný z celé střední Evropy. Speciální přístroje, rozmístěné na stanicích tzv. Evropské bolidové sítě, registrují a vyhodnocují bolidy za každého, i nepříznivého počasí.

Martin Gembec, 42letý astronom z Liberce, líčí celou událost takto: „Záře padajícího meteoritu byla oslepující. Nádherně to prskalo a rozpadalo se. Bylo slyšet hřmění, tlumené výbuchy a potom takové dunění, jako když slyšíte hřmít vzdálenou bouřku. Byl to mimořádný jev. Celé to trvalo přibližně 5 sekund. Jsem šťastný, že jsem to viděl.“

Pád meteoritu, padajícího z pásu planetek, se nedá nijak předvídat ani s jistotou očekávat. Jediná možnost, jak ho zachytit, je snímát oblohu každou noc nepřetržitě kamerou.

Průlet meteoritu zemskou atmosférou

*Z informací Michaela Poláka a Filipa Šáry
připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

The Birth of Our Savior: According to the Blessed Anne Catherine Emmerich

The birth of Our Lord Jesus Christ opened the gates of heaven for all who seek and follow His word. God has bestowed on humanity many miracles and blessed many people to further His message and laws. One such incredible person was Anne Catherine Emmerich. Born in Westphalia, Germany, Anne Catherine was a mystic, Marian visionary, ecstatic and stigmatist. The following is a paraphrased excerpt from Anne Catherine's account of the birth of Jesus.

After many attempts by Joseph were made to find lodging with no one receiving them, Joseph bethought him of a cave outside Bethlehem used as a storing place by shepherds. It was very likely to be deserted at that season or, if any shepherds did come, it would be easy to make friends with them. This cave lay at the extremity of the mountain ridge of Bethlehem. When Mary told Joseph that her time was drawing near and that he should now betake himself to prayer, he left her and turned toward his sleeping place. Before entering his little recess, he looked back once toward that part of the cave where Mary knelt upon her couch in prayer, her back to him, her face towards the east. He saw the cave filled with the light that streamed from Mary, for she was entirely enveloped as if by flames. It was as if he were, like Moses, looking into the burning bush. Joseph sank prostrate to the ground in prayer and looked not back again. The glory around Mary became brighter and brighter, the lamps that Joseph had

lit were no longer to be seen. Mary knelt, her flowing white robe spread out before her. At the twelfth hour, her prayer became ecstatic and Mary was raised so far above the ground that one could see it beneath her. Her hands were crossed upon her breast and the light around her grew even more resplendent. Above Mary stretched a pathway of light up to Heaven, in which pathway it seemed as if one light came forth from another, as if one figure dissolved into another, and from these different spheres of light other heavenly figures issued. Mary continued in prayer,

her eyes bent low upon the ground. At that moment, Mary gave birth to the Infant Jesus. He was like a tiny, shining Child, lying on the rug at her knees and brighter far than all the other brilliancy. The stones of the rocky floor and the walls of the cave were glimmering and sparkling, as with instinctive life. Mary's ecstasy lasted some moments longer. She then spread a cover over the Infant, but did not yet take the Infant up or even touch Him. After a long time, the Child began to stir and cry and only then did Mary seem to recover full consciousness. She lifted the Child, along with the cover that she had placed over the Infant and sat veiled with herself and Child enveloped in it.

We as God's people must live by faith. God loves us so much that He continues to send us messengers for us to look to for clarification. All that seek to have questions in regards to their faith need to do to find the answers is to invoke the Holy Spirit and remember *Mark 7:7 Ask, and it shall be given you: seek, and you shall find: knock, and it shall be opened, to you. The Bible.* Douhey Rheims, Saint Benedict Press, 2010.

*Felicem
Natalem Christi
Merry Christmas
Veselé Vánoce*

By Jana Krcek

The Season of Advent in the Catholic Church

In the Catholic Church, Advent is a period of preparation extending over the four Sundays before Christmas. The word *Advent* comes from the Latin *advenio*, "to come to," and refers to the coming of Christ. And the term *the coming* includes three references: first of all, to our celebration of Christ's birth at Christmas; second, to the coming of Christ in our lives through grace and the Sacrament of Holy Communion; and finally, to his second coming at the end of time.

Our preparations, therefore, should have all three comings in mind. We need to prepare our souls to receive Christ worthily.

First We Fast; Then We Feast

Advent has been called a "little Lent," because it traditionally has included a period of increased prayer, fasting, and good works. Although the Western Church no longer has a set requirement for fasting during Advent, the Eastern Church (both Catholic and Orthodox) continues to observe what is known as Philip's Fast, from November 15 until Christmas.

Traditionally, all great feasts have been preceded by a time of fasting, which makes the feast itself more joyful. Unfortunately, Advent today has supplanted by "the Christmas shopping season," so that by the time Christmas

Day comes, many people no longer enjoy the feast or even specially mark the next 12 days of the Christmas season, which lasts until Epiphany (or, technically, the Sunday after Epiphany, being that the next season, called ordinary time, starts on the following Monday).

The Symbols of Advent

In its symbolism, the church continues to stress the penitential and preparatory nature of Advent. As during Lent, priests wear purple vestments, and the Gloria ("Glory to God") is omitted during Mass. The only exception is on the Third Sunday of Advent, known as Gaudete Sunday when priests can wear rose-colored vestments. As on Laetare Sunday during Lent, this exception is designed to encourage us to continue our prayer and fasting, because we can see that Advent is more than halfway over.

The Advent Wreath

Perhaps the best-known of all Advent symbols is the Advent wreath, a custom that originated among German Lutherans but was soon adopted by Catholics. Consisting of four candles (three purple or blue and one pink) arranged in a circle with evergreen boughs (and often a fifth, white candle in the center), the

Advent wreath corresponds to the four Sundays of Advent. The purple or blue candles represent the penitential nature of the season, while the pink candle calls to mind the respite of Gaudete Sunday. The white candle, when used, represents Christmas.

Celebrating Advent

We can better enjoy Christmas – all 12 days of it – if we revive Advent as a period of preparation. Abstaining from meat on Fridays or not eating at all between meals is a good way to revive the Advent fast. (Not eating Christmas cookies or listening to Christmas music before Christmas is another.) We can incorporate customs such as the Advent wreath, the Saint Andrew Christmas Novena, and the Jesse Tree into our daily ritual, and we can set some time aside for special scripture readings for Advent, which remind us of the three-fold coming of Christ.

Holding off on putting up the Christmas tree and other decorations is another way to remind ourselves that the feast is not here yet. Traditionally, such decorations were put up on Christmas Eve, and they would not be taken down until after Epiphany, in order to celebrate the Christmas season to its fullest.

By Scott P. Richert
www.learnreligions.com

Beraní hlava ve znaku rodu Haugviců

Rytíři, baroni a na vrcholu svého vzestupu hrabata Haugvicové (též Haugwitzové, či Haužvicové) je šlechtický rod pocházející ze Slezska. Jedna z mnoha větví mišenského rodu Haugviců se usadila v Kladském hrabství, které bylo součástí Českého království. Kladské hrabství se na konci „Sedmileté války“ (probíhala v letech 1756–1763) stalo součástí Pruska a později Německa. Dnes je toto území pod názvem Klodsko součástí Polské republiky. Velice rozvětvený šlechtický rod „von Haugwitz“ se počestil a usadil na Moravě a v Čechách.

V rodovém erbů Haugviců je na červeném podkladu namalována černá hlava berana se zlatými rohy. Tento znak je společný pro všechny větve rodu. Ke vzniku rodového erbů Haugviců se váže následující příběh. Rytíř Haugvic sloužil českému králi jako hejtman na jednom z mnoha královských hradů. A stalo se, že když český král (Jan Lucemburský roku 1346) odjel se svými předními muži a vojskem ze země, ke hradu se znenadání přihnalo cizí vojsko. Královský hrad oblehlo a čekalo, až osádka nebude mít co jíst a vzdá se. O útok na hradby se obléhatelé nepokoušeli, neboť hrad stál na nepřístupné skále, byl velmi pevný a měl vysoké hradby.

Obležení obyvatelé hradu byli v obtížné situaci. Pomoci od krále a jeho vojska se brzy dočkat nemohli a zásob na hradě nebylo tolik, aby bylo možné nepřítelům dlouhou dobu vzdorovat. Nicméně předstírali, že se o svoji budoucnost nebojí. Pištec a bubeníci každý den vyhrávali na nádvoří hradu, přičemž veškerá hradní čeleď, zbrojní pacholci a holomci zpívali a výskali jako o posvícení. Činili tak obléhatelům na posměch a na oklamání. To aby je přesvědčili, že je jim na hradě dobře a veselo, a že se vyhladovění bát nemusí.

Ve skutečnosti jim bylo všelijak. Aby vystačili s malými zásobami co nejdéle, nařídil hejtman hned od prvních dnů obležení újmu v jídle. A tak se stalo, že často lidé výskali a zpívali s prázdnými žaludky. Obléhatelé se také bavili, zpěvu a jásotu na hradě nevěřili. Znali dobře podobné úskoky a posmívali se obhájčům hradu. Volali na ně: „Však vy se poddáte, vy huby nadmuté, jen co vám trochu bříška splasknou. Až z vás budou hubeňouři, ještě přijdete s prosíkem.“ „Zdrávi vzkazovali!“ zněla odpověď z cimbuří. „Sotva se toho dočkáte, vy hlavy skopové! To spíš hladem odtáhnete.“

Když obléhání trvalo několik týdnů a nepřítel vytrvale vyčkávali, až jim „zralé

Erb Haugviců

jablko spadne samo do klína“, byly denní porce jídla stále menší a menší. V této hrozné situaci začala posádka hradu malomyslnět. A bylo ještě hůř. V truhlicích nebylo už ani prášku mouky, ve sklepě ani kapky piva. Nebylo nic. Nakonec snědli i koně a poslední, co jim zbylo, byl černý beránek. Toho jim bylo líto zabít, protože ho měli všichni rádi, zvláště hejtman. Posádka se chystala, že se vzdá a naléhala na svého hejtmana, aby s nepřitelem začal vyjednávat. Chtěla si zachránit alespoň holý život, kdyby jim nebylo dovoleno opustit hrad se zbraněmi.

Hejtman jim to rozmlouval, jak jen mohl. Žádal je, aby vytrvali ještě nějaký ten den, než jim na pomoc přispěchá královské vojsko. Ale hladoví a zesláblí muži trvali na svém. Když hejtman poznal, že své hladové muže už nepřesvědčí, přikázal, aby byl zabít jeho oblíbený beránek. Přitom své mužstvo pozval na malé, zato tím chutnější a vzácné pohoštění. S tím byli muži spokojeni. Když berana zabijeli, dostali dobrý nápad. Zachytili krev zvířete do nádoby a pomazali ji několik starých, už dávno vysušených hovozích kůží. Ty pak rozvěsili po cimbuří, aby na slunci uschly. Mělo to na obléhatelé udělat dojem, že kůže byly čerstvě stažené.

Lest měla znamenitý účinek. Když si rozvěšených kůží všimli obléhatelé, domnívali se, že je na hradě opravdu všeho hojnost. Rozmrzelý velitel přikázal na druhý den strhnout stany a odtáhnout. Můžete si pomyslet, jaká z toho byla na hradě radost. Ještě větší radost propukla příštího jitra, když jim na pomoc přitáhla vojska nového českého panovníka Karla IV. Když se jich panovník zeptal, kolik jídla jim na hradě ještě zbylo,

ukázali mu černou beraní hlavu. Pochválil panovník věrnost, statečnost a důvtip obhájců hradu. Rytíři Haugvicovi dovolil, aby ve svém erbů napříště nosil na červeném podkladu namalovanou černou hlavu berana.

Statečný rytíř a jeho potomci se pak nazývali Haugvicové z Biskupic (německy: Pischowitz, polsky: Piszkowice). Svoje statky měli původně v Kladsku, později také v Čechách, na Moravě, ve Slezsku a v obou Lužicích. Za všechny kulturní památky, které po příslušnících rodu Haugviců z Biskupic zbyly, jmenujme alespoň: zámek Fryštát, zámek Kopidlno, zámek Linhartovy, zámek Rozsochatec, zámek Książ v Dolním Slezsku cca 10 km severně od města Wałbrzych, zámek Štěpánov, zámek Milotice, zámek Rokytnice, hrad Bouzov a zámek Litomyšl.

Zajímavou větev rodu Haugviců jsou příslušníci šlechtického rodu Haugviců z Malé Obiše (německy: von Haugwitz zu Klein Obisch, polsky: Obiszówek v Hlohově ve Slezsku). Na Moravu tato rodina přišla poprvé roku 1752, kdy státní ministr a rádce císařovny Marie Terezie Bedřich Vilém hrabě Haugvic koupil panství Náměšť nad Oslavou. Jeho mladší příbuzný Karel Vilém Haugvic byl rakouským generálem. Pokračovatel jeho rodu Evžen Vilém hrabě Haugvic se v hodnosti generálmajora vyznamenal v „Bitvě národů“ u Lipska roku 1813. Ve dnech 2. 5. až 3. 5. 1815 měl podíl na porážce neapolského krále a Napoleonova švagra Joachima Murata v bitvě u Tolentina. Roku 1827 byl Evžen Vilém hrabě Haugvic povýšen do hodnosti rakouského polního podmaršálka.

Zlatým písmem se do srdcí milovníků hudby zapsal Jindřich Vilém hrabě Haugvic (žil 1770–1842). Sám byl hudebním skladatelem a podporoval hudební umění na zámku v Náměšti nad Oslavou. Založil v něm zámeckou kapelu a po jistou dobu tam hostil slavného hudebního skladatele Antonia Salieriho. Haugvicové z Malé Obiše se tak zasadili o rozvoj hudební kultury na Moravě. V jejich rodinných sbírkách by se měl nacházet rukopis Beethovenovy 10. symfonie.

S využitím internetu a knihy K. Kalláby: Pověsti hradů Moravských a Slezských připravil Jiří Kachlík Brno, Česká republika

Foto na zadní straně: Zámek Książ

Stojí v Dolním Slezsku, v Polské republice, asi 10 km severně od města Wałbrzych a asi 15 km západně od města Świdnica.

